

อานิสงส์การทำบุญ

01 อานิสงส์คาถาอุณห์สสวิชัย

ในสมัยหนึ่งพระบรมศาสดาเสด็จประทับอยู่เหนือพระแท่นศิลาอาสน์ภายใน

ใต้ต้นปาริชาติ ณ ดาวดึงส์พิภพ ตรัสพระสัทธรรม เทศนา อภิธรรม 7 คัมภีร์ โปรดพุทธมารดา ในกาลครั้งหนึ่งนั้นมีเทพบุตรองค์หนึ่ง นามว่าสุปติภูจिता ได้เสวยทิพย์สมบัติอยู่ชั้นดาวดึงส์มาช้านาน ก็อีก 7 วัน จะสิ้นบุญจตุจากดาวดึงส์ ลงไปอุบัติในนรกเสวยทุกข์เวทนาอยู่ตลอดแสนปี ครั้นสิ้นกรรมในนรกนั้นแล้วก็จะไปบังเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉาน 7 จำพวก เสวย วิบากกรรมอยู่ 500ชาติ ทุก ๆ จำพวก

ยังมีเทพบุตรองค์หนึ่งชื่อว่า อากาสจารินี ซึ่งเป็นผู้รู้ บุรพกรรมของสุปติภูจिताเทพบุตร อาศัยความคุ้นเคยสนิทสนมกลมเกลียวกันตั้งแต่ครั้งเป็นมนุษย์ เคยได้รักษาอุโบสถศีลด้วยกันในอดีตชาติล่วงมาแล้ว มองเห็นอกุศลกรรมตามทัน จะสนองผลแก่สหายของตนก็มีจิตปรานีใครจะอนุเคราะห์ จึงเข้าไปสู่สำนักของสุปติภูจिताเทพบุตร แล้วก็บอกเหตุที่จะสิ้นอายุภายในอันเร็ว ๆ นี้ ตลอดทั้งที่จะไปเกิดในนรก ครั้งพ้นจากนรกแล้ว จะต้องไปกำเนิดสัตว์ดิรัจฉานให้ทราบสิ้นทุกประการ ฝ่ายสุปติภูจिताเทพบุตร ได้ทราบเหตุดังนั้นแล้ว ก็มีความสะดุ้งตกใจกลัว คิดปริวิตก บุญนิमित 4 ประการ คือ ดอกไม้ทิพย์ร่วงโรย ประการหนึ่ง สรีระ ร่างกายมัวหมองไม่ส่องใส ประการหนึ่ง ผ้าทิพย์ภูษา เครื่องทรงเศร้าหมองไม่ส่องใส ประการหนึ่ง ครั้งทรงผ้าสไบเข้าก็ร้อนกระวนกระวายไป ประการหนึ่ง บุญนิमितเหล่านี้ก็ปรากฏแก่สุปติภูจिताเทพบุตร บุญนิमित 4 ประการนี้ ปรากฏแก่เทพบุตรหรือเทพธิดาองค์ใดแล้ว เทพบุตรธิดาองค์นั้น จะต้องจตุจากเทวโลกอย่างแน่นอน

เมื่อ สุปติภูจिताเทพบุตร ทราบชัดเจนเช่นนั้นแล้ว ก็ไม่นิ่งนอนใจใครจะหาเครื่องป้องกัน จึงเข้าไปสู่สำนักท้าวมรินทร์ราชเจ้า ถวายอภิวัตแล้วกราบทูลเหตุการณ์ให้ทรงทราบ แล้วทูลอ่อนวอนขอชีวิตในสำนักอมรินทร์ โดยอเนกปริยายท้าวเธอตรัสตอบว่า ชื่อว่าความตายนี้เราเห็นผู้ใหญ่ในสรวงสวรรค์ ก็ไม่อาจห้ามบุพพกรรมอันมีกรรมแรงนี้ได้ เราเห็นอยู่แต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์โลกทั่ว 3 ภพ พระองค์เสด็จประทับอยู่ใต้ต้นปาริชาติ มาเราจะพาเข้าเฝ้ากราบทูลอาราธนา ให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ สุปติภูจिताเทพบุตร ถือเครื่องสักการบูชาตามเสด็จท้าวอมรินทร์ราชเจ้า เข้าสำนักพระมหามุนีนาถพระศาสดาจารย์แล้ว กราบทูลเหตุการณ์เหล่านั้น ให้พระ

องค์ทรงทราบโดยสิ้นเชิง แล้วพระองค์ทรงแสดงบุพพกรรมของ สุปติภูริดาเทพบุตร องค์นี้เกิดเป็น มนุษย์มีความเห็นผิด เป็นผู้ประมาทตั้งอยู่ในมิจฉาทิฎฐิเป็นพรานฆ่าเนื้อเปื้อปลาเป็นผู้มีใจแข็งกระด้าง คบตีบิดามารดาต่อสมณชีพรามณ์ ไม่ลุ่มรับนิมนต์ให้อาสนะที่นั่งภิกษุสงฆ์ผู้เข้าไปสู่สำนัก แม่เห็น แล้วก็ทำเป็นไม่เห็นเสีย ด้วยวิบากผลอกุศลกรรมอันนี้ตามทันเข้า สุปติภูริดาเทพบุตรจึงได้ไปเกิดใน นรกตลอดแสนปี ครั้นพ้นจากนรกขึ้นมา ก็จะไปกำเนิดแห่งสัตว์ 7 จำพวก คือเป็นแร้ง เป็นรุ้ง เป็นกา เป็นเต่า เป็นหนู เป็นสุนัข และเป็นคนหูหนวกตาบอดอย่างละ 500 ชาติ ด้วยอำนาจอกุศลกรรมนั้น แหละ ขอมหาบพิตรจงทราบด้วยประการฉะนี้

เมื่อทำวอมรินทร์ทรงทราบแล้ว ก็มีความเมตตาสงสารแก่สุปติภูริดาเทพบุตร ยิ่งนัก จึงกราบ ทูลให้พระองค์ทรงแสดงพระสังฆกรรมเทศนาอันจะเป็นที่พึ่งแก่สัตว์โลก ช่วยชีวิตเทพบุตรองค์นี้ไว้ไม่ให้ตายลงภายใน 7 วันนี้ สมเด็จพระบรมศาสดาจึงตรัสเทศนาภาณอณฺหิสสวิชัย มีใจความดังต่อไปนี้

อตฺถิ อณฺหิสสวิชัย ฌมฺโม โลกเ อนฺุตฺโตโร สพฺพสฺสคฺคหิตฺตฺถาย ตํ ตฺวํ คณฺหาหิ เทวเต ปรีวชฺ
เช ราชทฺฆเต อมนุสฺเสหิ ปาวเก พยฺคฺเช นาคเ วิเสฏฺเฏ อกาลเรณฺเน วา สพฺพสฺมา มรณา มุคฺโต
ฐฺเปตฺวา กาลมาริตํ ตสฺเสว อานุกาเวน โหตุ เทโว สุชี สทาสุทฺธสฺสึ สมทาย ฌมฺมํ สุจฺริตํ จเร ตสฺ
เสว อานุกาเวน โหตุ เทโว สุชี สทา ลิกฺขิตตํ ปุชฺช ฌารณํ วาจันฺ คฺรุ ปเรสฺสํ สุตฺวา ตสฺส อายุปวทุตฺตี
ติ ฯ

เทวเต คุณรเทวดาทั้งหลาย พระธรรมนี้ชื่อว่าอณฺหิสสวิชัย เป็นยอดแห่งพระธรรมทั้งหลายเป็น ประโยชน์แก่สัตว์ทั้งมวล ท่านจงเอาพระธรรมนี้เป็นที่พึ่ง อุดสาหกรรมเทศนาทุกเช้าค่ำ ย่อมห้าม เสียซึ่งภัยทั้งปวง อันจะเกิดขึ้นจากผีปิศาจหมู่พญาคะมฺวใหญ่ผู้น้อย และพญาเสนาอำมาตย์ทั้งหลายจะไม่ ตาย ผู้ใดได้เขียนไว้ก็ดี ได้ฟังก็ดี ได้สวดมนต์ภาวนาอยู่ทุกวันก็ดี จะมีอายุยืน เทวเต คุณรเทวดา ทั้ง หลายท่านจงมีความสุขเถิด

อนึ่งบุคคลผู้ใดบูชาแก้วทั้ง 3 คือ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้เป็นยาอันอุดม ย่อมคุ้ม ครองผู้นั้นให้พ้นจากทุกข์ภัยพยาธิทั้งปวง ด้วยอำนาจพระอณฺหิสสวิชัยนี้ จะรักษาคุ้มครองให้ชีวิตของท่านเจริญสืบต่อไป ท่านจงรักษาไว้ให้มันน้อยอย่าให้ขาดเถิด เมื่อจบพระสังฆกรรมเทศนาลง เทวดาทั้ง หลายมีทำวอมรินทร์เป็นประธานได้คัมภีร์แห่งพระสังฆกรรมเป็นอันมาก ฝ่าย สุปติภูริดาเทพบุตร มีจิต น้อมไปตามกระแสแห่งพระธรรมเทศนานั้น ได้กลับอรรถภาพใหม่ คือ มีกายอันผ่องใส เป็นเทวบุตร หนุ่มคืนมาแล้วจะมีอายุยืนตลอดไปถึงพระพุทฺธพระนามว่า ศรีอริยมตฺไตรยลงมาตรัสจึงจะจุติจากเทว โลกลงมาสู่มนุษยโลก เป็นพระอรหันตจิตตาสวระองค์หนึ่ง ดังนั้นขอพุทฺธบริษัททั้งหลาย จงสำเนียงไว้

ในใจแล้วประพฤติปฏิบัติในพระกาลา อุณฺหิสสวิชัย ก็จะสมมโนมัยตามความปรารถนาทุกประการ

แนะนำ :-

พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๕ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๗

ขุททกนิกาย ขุททกปาฐะ-ธรรมบท-อุทาน-อิติวุตตกะ-สุตตนินบาต

จวมานสูตร

02 อานิสงส์ปัญญาบารมี

ในสมัยหนึ่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดา เสด็จประทับอยู่บนแท่นบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ชั้น
ดาวดึงส์เทวสถาน ท้าวอมรินทราธิราช ได้ทูลถามถึงกรรมอันประเสริฐ ที่จะสามารถอำนวยการผล
ให้แก่ผู้ประพฤติปฏิบัติ ขจัดเสียซึ่งภัยอันตราย ที่เกิดขึ้นจากหมู่มนุษย์ และสัตว์ดิรัจฉานทั้งหลายให้
พ่ายแพ้ไปด้วย อำนาจอานุภาพ ที่ได้ประพฤติปฏิบัติท่องบ่นสาธยายทรงจำไว้ ซึ่งกรรมจะมีอยู่หรือ
พระพุทธรเจ้าข้า สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า คุณกรมหาราช กรรมที่ยังผู้ปฏิบัติให้ประสบสุขเช่นนั้น
มีอยู่ท้าวอมรินทราธิราชจึงทูลถามต่อไปว่ากรรมนี้ชื่ออะไร พระพุทธรเจ้าข้าพระบรมครูจึงตรัสว่า
พระกรรมนี้ชื่อว่าปัญญาบารมี

ท้าวอมรินทราธิราช ทูลอาราธนาให้พระองค์ทรงแสดงพระสัทธรรมนี้
พระบรมศาสดาทรงแสดงซึ่งปัญญาบารมี ที่พระองค์ได้เคยสร้างมาแล้วในอนันตชาติว่าปัญญาบารมี
30 ทศนี้ เป็นยอดแห่งกรรมที่พระพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทรงบำเพ็ญมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม จึงได้ตรัส
เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า บุคคลใดได้เขียนไว้สัการบูชาที่ดี ได้สดับฟังทุกวันก็ดี ผู้นั้นจะเป็น
ผู้มีสมบัติข้าวของมาก ผู้ใดได้ท่องบ่นทรงจำไว้สาธยายทุกวัน ผู้นั้นจะพ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง
ปรารถนาสิ่งใดก็จะสำเร็จดังความมุ่งหมาย เป็นที่รักแก่เทวดาและมนุษย์ ทั้งปวง เทวดาย่อมให้พรและ
ตามรักษาบุคคลนั้น ผู้ใดได้ประพฤติบารมี 30 ทศนี้ ให้บังเกิดมีแก่ตนย่อมประสบสมบัติ 3 ประการคือ
มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ แม้จะปรารถนาเป็นพุทธรูมิ ปัจเจกภูมิ สวากภูมิ ใดอย่าง
หนึ่ง ก็จะสำเร็จ

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงปัญญาบารมีจบลงแล้ว ท้าวอมรินทราธิราช
แสดงตนเป็นอุบาสก น้อมเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งตลอดชีพ เหล่าเทวดาทั้งหลายได้บรรลุมรรคผล
เป็นอันมาก

03 อานิสงส์กรวดน้ำ

ในครั้งหนึ่ง องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประทับอยู่ ณ เขตวันมหาวิหาร พร้อมด้วย ภิกษุสงฆ์ มีพราหมณ์ผู้หนึ่งอยู่ในเมืองสาวัตถินั้น มีทรัพย์สมบัติอยู่ 80 โกลี พราหมณ์ผู้นั้นมีบุตรชาย อยู่คนหนึ่ง เป็นที่รักมากเพราะมีบุตรคนเดียว พอบุตรชายมีอายุได้ประมาณ 17 ปี ก็เกิดโรคาพยาธิมา เบียดเบียน ก็ถึงซึ่งความตายไป พราหมณ์ผู้เป็นพ่อและแม่ บังเกิดความทุกข์เวทยาโทมนัสเศร้าโศก เสียใจ เพราะอาลัยรักในบุตรที่ตายไปอย่างยิ่ง จึงให้สังคนใช้ที่เป็นบริวาร นำเอาศพไปเผาในป่าช้า และสั่งให้ปลุกศาลาขึ้นหนึ่งหลัง มีเสื่อสาดอาสนะ แล้วจัดหาสคนหนึ่ง ไปคอยปฏิบัติรักษาอยู่ในป่าช้า นั้น เพื่อจะได้ส่งข้าวน้ำอาหารเข้าและเย็นให้แก่ลูกชายของตนทุก ๆ วันมิได้ขาด ทำเหมือนกับบุตรชาย ของตนมีชีวิตอยู่ ทาสผู้นั้นก็ทำตามคำสั่งอยู่เสมอมิได้ขาดเลยสักวันเดียว

อยู่มาวันหนึ่ง บังเอิญฝนตกหนักมากน้ำก็ท่วมหนทางที่จะไปนั้นทาสผู้นั้นจะข้ามไปก็ไม่ได้จึงกลับมา ในระหว่างทางพบพระภิกษุรูปหนึ่งมาบิณฑบาตก็เลยเอาอาหารนั้นใส่บาตรให้เป็นทานแก่พระภิกษุ แล้วก็กรวดน้ำอุทิศส่วนบุญนั้นส่งให้แก่ผู้ตาย ลูกชายที่ตายไปนั้นมานิมนต์ฝันให้พราหมณ์ผู้เป็นพ่อว่า ข้าพเจ้าได้ตายไปนานแล้วไม่เคยได้กินข้าวเลยสักวันเดียว เพิ่งจะมาได้กินข้าวแต่วันนี้วันเดียวเท่านั้น

ครั้นพราหมณ์ผู้เป็นพ่อได้นิมนต์ฝันอย่างนี้ก็ใช้ให้คนไปตามทาสผู้ไปคอยเฝ้าปฏิบัติมา ถัดถามดู ทาสผู้นั้นก็ตอบว่าข้าพเจ้าไปส่งข้าวทุก ๆ วัน แต่วันนี้ข้าพเจ้าไปไม่ได้ฝนตกหนัก น้ำท่วม ก็กลับมาพบพระภิกษุรูปหนึ่งมาบิณฑบาต

ข้าพเจ้าก็เลยเอาข้าวนั้นใส่บาตร แก่ภิกษุรูปนั้น แล้วอุทิศส่วนบุญนี้ไปให้บุตรของท่าน บุตรของท่านก็ คงจะได้กินข้าวแต่วันนี้วันเดียวดังนี้แล ครั้นพราหมณ์ได้ฟังดังนั้นแล้วก็คิดว่าเราจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เสียก่อน จะทูลถามพระพุทธเจ้าว่าเป็นอย่างไร พราหมณ์ก็ถือดอกไม้ธูปเทียนของหอมเข้าไปสู่สำนัก พระพุทธเจ้าแล้วบูชาเครื่องสักการะนั้น แล้วนั่งที่สมควรแก่ตน ได้กราบทูลถามพระพุทธเจ้าว่า ข้าแต่ องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า คนหญิงชายทั้งหลายในโลกนั้นครั้นเขาตายไปปรโลกแล้วผู้อยู่ภายหลัง ได้แต่งข้าทาสชายหญิงให้ไปปฏิบัติแล้วปลุกศาลาไว้ให้ เอาเสื่อสาดอาสนะข้างม้าวัวควายไปในป่าชั้น นั้น จะเป็นอานิสงส์แก่ผู้ตายไปนั้นหรือไม่ พระพุทธเจ้าข้า

องค์สมเด็จพระบรมศาสดา ตรัสพระธรรมเทศนาว่า ดูกรพราหมณ์จะให้ เป็นอานิสงส์แก่ผู้ตายนั้น ควรถวายสังฆทานให้แก่พระภิกษุสงฆ์สามเณร ตรวจนำอุทิศส่วนบุญกุศลที่ตนได้กระทำนั้นให้แก่ผู้ตาย จึงจะเป็นผลอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ไพศาลผู้ที่ตายไปแล้วนั้นครั้นได้รับส่วนอุทิศอันให้แล้วก็จะพ้นทุกข์ ทั้งหมดนั้นได้อย่างแน่แท้

ครั้งนั้นพราหมณ์ได้ฟังพระธรรมเทศนาแล้วก็ชื่นชมยินดีอย่างมาก แล้วทูลอาราธนาพระพุทธเจ้ากับทั้งพระภิกษุสงฆ์ไปสู่บ้านเรือนของตน เพื่อฉันภัตตาหารครั้งนองค์สมเด็จพระพุทธเจ้ากับพระภิกษุสงฆ์ ฉันภัตตาหารเสร็จ ได้ถวายปัจจัย 4 มี จีวร เป็นต้น แล้วตรวจน้าอุทิศส่วนบุญไปให้แก่ลูกชายของตน องค์สมเด็จพระพุทธเจ้าได้ตรัสเทศนาว่า คุณพราหมณ์ตั้งแต่นี้ต่อไปอย่าได้ไปปฏิบัติ อยู่ในป่าช้านั้นอีกเลย ท่านจงรักษาศีลภาวนาอย่าได้ขาด บุตรของท่านก็จะได้พ้นทุกข์ ขึ้นไปเสวยสุขอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ พระพุทธเจ้าตรัสเทศนาจบลงแล้ว บุตรชายของพราหมณ์ผู้ตายไปแล้วนั้นก็พ้นจากเปรตวิสัย ได้ไปอุบัติบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีวิมานทองสูง 12 โยชน์ มีนางฟ้าเทพอัปสรพันหนึ่งเป็นบริวาร พราหมณ์ผู้เป็นบิดาก็ตั้งอยู่ในศีล 5 ศีล 8 ตราบเท่าสิ้นชีวิตแล้วได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีปราสาททองและเทพกัญญาหนึ่งหมื่นเป็นบริวาร ดังนี้ เป็นต้น

04 อานิสงส์ถวายปราสาทผึ้ง

....ในกาลครั้งหนึ่งนั้นองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประทับอยู่กรุงสาวัตถี เป็นที่โศจร บิณฑบาตพระองค์ประทับอยู่ในบุพพารามวิหาร ทรงชวนถวายแต่ที่จะรื้อเวไนยสัตว์พะสัตว์ทั้งปวง ให้ออกจากสังสารวัฏตรัสพระสัตถธรรมเทศนาโปรดสัตว์ ให้ได้มรรคสี่ ผลสี่ ประดิษฐานในพระนิพพาน อันเกษมสุขนิราศภัย

....ในกาลครั้งนั้น ยังปีสเสนาทิโกสะโลราชา อยู่มาในวันเพ็ญแห่งเดือนสามบรม กษัตริย์ก็ตรัสสั่งให้เสวกามาตย์สร้างปราสาทผึ้ง แล้วเสนามาตย์ก็จัดแจงสร้างตามรับสั่งเสร็จแล้ว สมเด็จพระเจ้าปีสเสนาทิโกสะโลราชบพิตรก็เอนักสนม นางกำนัลในบรรพชิตทั้งหลาย มีพราหมณ์ คหบดีเป็นต้นก็แห่เวดล้อมปราสาทดอกผึ้งเสด็จออกไปจากกรุงสาวัตถี ณ เวลาเข้าไปสู่บุพพารามวิหาร อันเป็นสำนักองค์สมเด็จพระผู้ทรงพระภาค ถวายบุชารูปประทีปดอกไม้คันธระสของหอมแล้ว ก็ถวายมรุรูปผู้ปาสาที่ยังปราสาทดอกผึ้ง แล้วก็สถิตอยู่ในที่ควรข้างหนึ่งแล้วจึงกราบทูลว่า “ภนุเต ภควา” ข้าแต่พระพุทธอันประเสริฐ อุดมด้วยพระบวรสมันตญาณพระพุทธเจ้าข้า บุคคลผู้มีศรัทธามาก่อสร้างมรุรูปผู้ปาสาที่ยังปราสาทดอกผึ้ง ให้เป็นทานจะมีอานิสงส์ตั้งคือพระพุทธเจ้าข้า

.... ครั้งนั้นองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสพระสัตถธรรมเทศนาว่า คุณกรมหาบพิตรราชสมภาร บุคคลผู้มีศรัทธามาก่อสร้างมรุรูปผู้ให้ทานก็จะได้อานิสงส์ 8 กัลป์ ท่านจะได้สำเร็จวิบูลย์สุขสมบัติ ไพบาล

อันจะเป็นประจักษ์ในปัจจุบันนี้ผู้ให้ทานย่อมเป็นที่รักแก่คนทั้งหลาย เป็นผู้ที่มีมิตรสหายมากกิตติศัพท์ ความสรรเสริญลือกระฉ่อนไปทั่วทิศานุทิศกล้าหาญในสมาคมไม่ครั้นคร้าม ผู้นั้นประกอบไปด้วย

ปัญญามีสติสัมปชัญญะ ไม่พ่นเพื่อนเมื่อสิ้นชีพแล้วจะได้ไปอุบัติสุคติบนสวรรค์ ท่านย่อมมีผลทั้งใน
ภพนี้ และภพหน้า นำกุศลสมบัติให้มี โภคะบริบูรณ์เป็นที่พึงของปวงสัตว์ผู้เข้าไปสำนักของท่านก็
บริบูรณ์ เพราะอานิสงส์ที่ถวายปราสาทดอกฝิ่งนั้น และโดยมีเหตุอ้างอยู่ในเมื่อครั้งศาสนาของพระพุทธ
เจ้านามว่าวิปัสสิกฺขมพิผู้หนึ่ง ได้ถวายปราสาทฝิ่งแก่พระพุทธเจ้าวิปัสสิแล้วจึงตั้งปณิธาน ความปรารถ
นาคว่าให้ข้าพเจ้าได้เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งเถิด ครั้นสิ้นชีพแล้วก็ไปอุบัติขึ้นบนสวรรค์ ในชั้นดาวดึงส์
มีวิมานสูงได้ 12 โยชน์ มีนางฟ้าเทพอัปสรกัลป์หมื่นหนึ่ง ครั้นจุติจากชั้นฟ้าที่นั่นแล้วก็ได้มาอุบัติใน
สาครคยา พราหมณ์มหาศาลผู้มีข้าวของถึง 80 โกฏิ ทรงพระนามว่าคะวัมปัตติกุมาร ครั้นเจริญใหญ่
ขึ้นมาบิดาก็ได้อภิเษก แล้วมอบทรัพย์สมบัติให้ครอง ครั้นถึงสมัยพระบรมศาสดาจารย์ของเรา ออก
ไปบรรพชา ท่านก็ออกไปบรรพชาด้วยเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งศาสนาพุทธเจ้าของเรา ด้วยอานิสงส์
ท่านได้สร้างมณูปลูกฝิ่งปราสาทดอกฝิ่งให้เป็นทานนั้นแล

05 อานิสงส์ถวายต้นกัลปพฤกษ์

.....สมัยนั้นพระบรมศาสดาเสด็จประทับอยู่ ณ เขตวันมหาวิหารในกรุงสาวัตถี ในทางที่โคจร
บิณฑบาตนั้นมีกะณูมพิผู้หนึ่ง ชื่อว่า ติสสมาณพ เป็นผู้มึจิตเลื่อมใสพร้อมทั้งภรรยาของตน ช่วยกันทำ
ต้นกัลปพฤกษ์และมีบริวาร ๘ ประการเป็นต้นว่ามีสบง จีวรและของควรเคี้ยวควรฉัน นำมาแขวนห้อย
ไว้ตามต้นผ้ากัลปพฤกษ์ นั้น แล้วนำไปถวายแก่องค์สมเด็จพระศาสดา แล้วก็กราบทูลถามว่า
ภนุเต ภควา ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า บุคคลทั้งหลายที่มีจิตใจเลื่อมใสศรัทธามาสร้างต้นกัลปพฤกษ์
ถวายบูชาแก่พระพุทธเจ้ามีอานิสงส์เป็นอย่างไรบ้าง พระพุทธเจ้าข้า

..... องค์สมเด็จพระมุนีนาถพระศาสดาจึงทรงตรัสพระธรรมเทศนาว่าดูกรติสสะบุคคลทั้งหลายผู้ใด
มีใจศรัทธามาก่อสร้างกับปลูกขัง ยังต้นกัลปพฤกษ์ ถวายบูชาคุณพระรัตนตรัยทั้งสามประการนี้แล้ว
จะเป็นผู้มีอานิสงส์มาถึง ๑๖ กัลป์ และบุคคลผู้กระทำนั้น ครั้นสิ้นชีพไปแล้วก็จะไปเกิดบนสวรรค์
ครั้นจุติจากสวรรค์แล้ว ก็จะมาเกิดในมนุษย์โลกนี้จะครองสมบัติพระจักรพรรดิราชในบ้านน้อยเมืองใหญ่
ถึง ๒๘ ชาติ ครั้นเมื่อ ติสสมาณพกับภรรยา ได้ฟังพระธรรมเทศนาอานิสงส์อย่างนี้จบลงแล้ว
ก็เกิดโสมนัสยินดีเป็นอย่างยิ่ง แล้วกราบทูลลาต่อองค์พระผู้มีพระภาคเจ้ากลับไปสู่บ้านเรือนของตน
ครั้นติสสะมาณพอยู่จนสิ้นอายุ ตายแล้วก็ไปเกิดเป็นเทพบุตรอยู่บนดาวดึงส์เทวโลกสถานมีวิมานสูง
๗ โยชน์ มีนางอัปสรหนึ่งหมื่นเป็นบริวาร ก็ด้วยอานิสงส์แห่งการถวายต้นกัลปพฤกษ์มีบริวาร ๘
ประการ
ดังนี้ เป็นต้น

....ในกาลครั้งหนึ่ง องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จอาศัยกรุงสาวัตถี อันเป็นที่
 โจรบิณฑบาต เสด็จประทับอยู่ในบุพพารามวิหาร ณ ป่าเชตวันในกาลครั้งหนึ่งมีมหาเศรษฐีผู้หนึ่งอยู่
 ในบ้านสถาน ชื่อว่า หะโตสะเศรษฐีปลูกโรงมณฑปไว้หน้าเรือนของตน และทำสร้างแปลงอัฐฐะ
 บริหาร ๘ ประการเป็นต้นว่า ผ้าจีวร สบง สังฆาฏิ บาตรและผ้ากรองน้ำ คิลานเภสัช และขวานลิ่ว
 เสื่อสาดอาสนะ ครบเครื่องอัฐฐะ แล้วทำการมรทพอันยิ่งใหญ่ประจบครบ ๗ วัน แล้วจึงนำกอง
 อัฐฐะเข้าไปสู่ป่าเชตวัน ณ บุพพารามวิหารอันเป็นที่ประทับแห่งองค์สมเด็จพระพุทธเจ้า ถวายบิณฑบาต
 และอัฐฐะแก่พระพุทธองค์กับทั้งพระภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป เสร็จจากการกัฏฐกิจแล้วก็กราบทูลถามถึง
 องค์ผู้เจริญ อันบุคคลที่มีจิตศรัทธาประสันนาการ มาสร้างอัฐฐะ บริหาร ๘ ประการให้เป็นทาน จะได้
 อานิสงส์อย่างไรพระเจ้าข้า

องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสเทศนาว่า คุณเศรษฐีบุคคลใดที่มีใจ
 ศรัทธาเลื่อมใสมาถ่อสร้างบริการ ๘ ประการ ถวายเป็นทานก็จะได้อานิสงส์ ๓๖ กัลป์ บุคคลผู้นั้นจะไม่
 ไปสู่อบายภูมิได้ ๑๐๐ ชาติ จะได้เสวยสมบัติในชั้นสวรรค์ภายหลังจะได้พระนิพพานสมบัติ อันสิ้นภพ
 สิ้นชาติสิ้นทุกข์สิ้นภัยไม่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสาร การถวายทานด้วยเครื่องอัฐฐะบริหานี้เป็น
 เยี่ยงอย่างประเพณีแห่งพระบรมโพธิสัตว์สืบ ๆ กันมา พระพุทธองค์จึงนำอดีตนิทานมาเทศนาว่า
 คุณเศรษฐีในอดีตกาลล่วงมาแล้ว ในครั้งพระบรมโพธิสัตว์บำเพ็ญพระบารมีบริบูรณ์ ได้ตรัสรู้
 ปรมายิเชกสัมโพธิญาณ ทรงพระนามว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระมหากรุณาโปรดเวไนยบรรพ
 สัตว์ ให้ตั้งอยู่ในทางสวรรค์และทางนิพพาน ครั้งนั้นยังมีบุรุษเชื้อใจเลื่องชีวิตด้วยความลำบากไปเที่ยว
 เก็บผักหักฟืนมาขายเลี้ยงชีวิตอยู่มาวันหนึ่งไปเห็นพระปัจเจกโพธิองค์หนึ่ง อยู่ในป่า ก็มีจิตศรัทธา
 เลื่อมใสในพระปัจเจกโพธิเข้าไปถวายอภิวาท แล้วแบกเอามัดฟืนและผักกับมาขายได้เงินพอสมควร
 แล้วจึงนำไปซื้อผ้าแพรมาทำเป็นผ้าสบง จีวรสังฆาฏิบาตรครบเครื่องอัฐฐะแล้วจึงนำเข้าไปถวายแก่
 พระปัจเจกโพธิเจ้า แล้วจึงตั้งปฏิธานด้วยเดชบุญแห่งข้าพเจ้าได้ทำทานในครั้งนี้ ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจาก
 ความเชื่องใจได้ยาก เหมือนดังชาตินี้และเมื่อข้าพเจ้าได้ท่องเที่ยวอยู่ในวัฏฏสงสารตราบใดขอให้ข้าพเจ้า
 บริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ ให้ได้จำแนกแจกทานแก่ท่านผู้มีศีล และคนยากกวนพิศคนขอทุกทั่วหน้า
 และขอให้ข้าพเจ้าได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมโพธิญาณครั้งปรารถนาแล้วก็กลับไปสู่บ้านเรือนของตน
 ขวนขวายหาเลี้ยงมารดาตราบเท่าสิ้นอายุ ก็ไปบังเกิดสวรรค์ชั้นดุสิต มีวิมานทองสูง ๒๘ โยชน์ มีนาง
 ฟ้าเทพอัปสร ๕๐๐ เป็นบริวาร ครั้นจุติจากดุสิตพิภพแล้ว มาถือกำเนิดในตระกูล สากยะเสตะราชกรุง
 สาวัตถี บริบูรณ์ด้วยโภคสมบัติ ครั้นเจริญวัยขึ้นก็ได้เสวยราชสมบัติแทนบิดา ทรงพระนามว่าสมเด็จ

พระยาปัสเสนทิโกศลในกาลบัดนี้ ครั้นจบพระกรรมเทศนาแล้ว หะโตสะเศรษฐีได้ทูลลาไปสู่เรือนของตนครั้นเมื่อสิ้นอายุขัยแล้วก็ไปบังเกิดในคฤสิต เสวยทิพย์สมบัติ มีวิมานทองสูง ๒๐ โยชน์ มีเทพอัปสร ๓ หมื่น เป็นบริวาร

07 อานิสงส์ถวายเครื่องเดราภิเษก

...ในกาลครั้งนั้นองค์สมเด็จพระพุทธเจ้า เสด็จประทับอยู่ ณ เขตวันมหาวิหาร พร้อมภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป ในกาลครั้งนั้น พระเจ้าปัสเสนทิโกศล พร้อมด้วยมหาอำมาตย์ทั้งหลาย ได้นำเครื่องสักการะทั้งหลาย เข้าไปสู่พระเขตวันมหาวิหารถวายอภิเษกแด่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ประทับนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้วทูลถามว่า ภนุเต ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญอันบุคคลใดกระทำสักการะบูชาสงระเดราภิเษกแก่สงฆ์ ด้วยใจเลื่อมใสศรัทธาจะได้ผลอานิสงส์เป็นอย่างไรพระเจ้าข้า องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงตรัสว่า ดูกรมหาราช บุคคลใด มีความเชื่อในคุณพระรัตนตรัยทั้ง ๓ ประการในเมื่อปรารถนาอันใด ก็จะสมความมุ่งมาตปรารถนา ทุกประการ การทำเดราภิเษกนี้ได้ทำกันสืบ ๆ มาในครั้งพุทธเจ้าก่อน ๆ

... แล้วพระองค์ทรงแสดงสืบต่อไปว่า ในกาลครั้งนั้นเป็นสมัยครั้งศาสนาของพุทธเจ้าเมธังกร ยังมีพระยาพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่าวิชัยยะ ได้เสวยสมบัติในเมืองสาทรนครประกอบไปด้วยทศพิชราชธรรม ๑๐ ประการ มีเถระองค์หนึ่งชื่อว่าอุสสาเป็นอันเตวาสิกแห่งพุทธเจ้าเมธังกร พระยาวิชัยยะได้ทอดพระเนตรเห็นพระมหาเถระเข้ามาในเมือง พระยาวิชัยยะก็มีใจศรัทธาเลื่อมใสในอิริยาบถของพระมหาเถระเจ้าเสร็จไปต้อนรับนิมนต์ให้ไปสู่ปราสาทของพระองค์ แล้วก็จัดแจงสงระเดราภิเษกด้วยน้ำหอม เสร็จแล้วถวายภัตตาหารตั้งความปรารถนาว่า ปวงชนทั้งหลายที่อยู่ในขอบเขต จัณฑลเสมา ของตั้งอยู่ในโอวาทคำสอนของพระองค์ทุกเมื่อ และขอให้ข้าพระองค์ได้พ้นจากทุกข์ภัย เวร ข้ำศึกศัตรูทั้งหลายด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำไว้ในอนาคตกาลนั้นเทอญ พระมหาเถระเจ้าก็ได้อนุโมทนาแห่งพระยาวิชัยยะ แล้วถวายพระพรทิพย์ ๑๐ ประการ ลากลับไปสู่สำนักแห่งพระมหาเถระเจ้า พระยาวิชัยยะได้รับพร แห่งพระมหาเถระแล้วมีจิตยินดีรื่นเริงบันเทิงใจ ต่อบุญกุศลของพระองค์ที่ทรงกระทำไว้ ครั้นจุติจากโลกแล้วก็ไปอุบัติ อยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิตพิภพ มีวิมานทองสูง ๒๒ โยชน์มีนางเทพอัปสรแสนหนึ่งเป็นบริวาร ครั้นสิ้นชีพเทวบุตรแล้ว ได้ไปเกิดเป็นเจ้าพระสิริตะ เสริมสร้างบารมีให้แก่กล้าขึ้นไป ได้มาเกิดเป็นองค์พระตถาคตเดียนี้แล

08 อานิสงส์บวช

...บวชนี้ย่อมมีผลานิสงส์อย่างมากมาย องค์สมเด็จพระบรมศาสดา ตรัสเทนาอานิสงส์แห่งการ

บรรพชาอุปสมบทไว้โดยอเนกประการว่า ทาสสุธ อานนท คูรอนนท บุคคลใดมีศรัทธาบรรพชา
ทาสกรรมกรให้เป็นสามเณร หรือสามเณร มีอานิสงส์ ๔ กัลป์ บวชเป็นภิกษุหรือภิกษุณี มีอานิสงส์
๘ กัลป์ และถ้าอุปสมบทจะได้รับอานิสงส์ ๑๖ กัลป์ หากอุปสมบทได้อานิสงส์ ๓๒ กัลป์ ถ้า
อุปสมบทตนเองในพระพุทธศาสนา ด้วยศรัทธาเต็มใจจะได้อานิสงส์ถึง ๖๔ กัลป์ บุคคลใดได้
บรรพชาบุตรตนก็ดี บุตรของผู้อื่นก็ดี ก็จะไม่ไปสู่อบายภูมิแล้วพระองค์ตรัสอีกว่าคูรอนนทังจะ
เห็นได้จากหญิงผู้หนึ่ง เขามีบุตรอยู่คนเดียว บุตรชายเขาขอไปบวชมารดาก็ไม่ให้บวชบุตรชายจึงหนีไป
บวช อยู่มาวันหนึ่งมารดาของสามเณรนั้นออกจากบ้านไปแต่เช้า เพื่อจักแสวงหาพิน มารดาสามเณร
ครั้นหาพินได้พอสมควรแล้วก็กลับบ้าน พอมาถึงระหว่างทางได้พักอยู่โคนต้นไม้ใหญ่ แล้วลงนอนพัก
ผ่อนก็หลับไป ได้นิมิตฝันไปว่ามีพระยายมราชมาถามว่า คูรผู้หญิง เธอได้กระทำบุญหรือไม่ได้
กระทำเลย มารดาของสามเณรนั้นตอบว่าข้าแต่เจ้า ดิฉันไม่ได้กระทำบุญอย่างไรเลย พระยายมราช
ทราบแล้ว ก็จับเอาผู้หญิงนั้นไปใส่กรกณฑ์ ได้และเห็นไฟนรกลุกโพลงก็ถามพระยายมราชว่า อันไฟ
แดงนั้นเป็นอย่างไร พระยายมราชว่า อันไฟแดงนั้นเป็นไฟนรก ผู้หญิงจึงบอกว่าเหมือนกับผ้าจีวรของ
ลูกชายของข้าพเจ้าอันได้บวชเป็นสามเณรนั้นแล พระยายมราชจึงกล่าวว่าคูรผู้หญิง ลูกชายของเธอยัง
ได้บวชหรือนางก็ตอบว่าลูกชายยังได้บวชเป็นสามเณรอยู่พระยายมราชได้ยินคำของนางดังนั้นแล้ว จึง
นำนางมาคืนไว้เดิมเสีย เหตุอันนี้ก็เพราะบุญของลูกชายตนได้บวชเป็นสามเณร ในพุทธศาสนาไปกั้น
ไว้ในนรกได้ ครั้นนางตื่นขึ้นมาก็ตกใจกลัวรีบกลับบ้าน ตั้งแต่นั้นนางก็เต็มใจในพุทธศาสนา เฝ้า
ปฏิบัติสามเณรลูกชายของตน มิได้ขาดจนนางได้ตายไปตามอายุขัยก็ไปบังเกิดในสวรรค์ดังนี้ เป็นต้น

09 อานิสงส์สร้างศาลาโรงธรรม

...อนาถปิณฑิกเศรษฐี ได้สร้างอารามเขตวันมหาวิหารถวายแก่ พระศาสดา และสาวกทั้งหลาย
อยู่มาวันหนึ่งพระสาวกก็ปรารภกันว่าอนาถปิณฑิกเศรษฐี มีจิตศรัทธา
สร้างวัดวาอารามทั้งหลายถวายเป็นทานแก่พระพุทธเจ้า กับทั้งเป็นผู้เลี้ยงคุ้มครองรักษาพระศาสดาจะ
เป็นประโยชน์อย่างไรหนอ สมเด็จพระพุทธเจ้าได้ทรงทราบโดยพระญาณของพระองค์แล้วเสด็จมา ใน
ที่พระสงฆ์ประชุมกัน แล้วทรงถามคูรภิกษุทั้งหลายได้ประชุมกันด้วยเรื่องอะไร ภิกษุมิพระอนนท
เป็นต้น ก็กราบทูลว่าข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ได้ปรึกษากันด้วยเรื่องอนาถปิณฑิกเศรษฐี ได้ก่อสร้าง
อาคามถวายพระพุทธเจ้าจะเป็นประโยชน์ จะได้อานิสงส์แก่ท่านอย่างไรพระพุทธเจ้าข้า

องค์สมเด็จพระพุทธเจ้าได้ตรัสพระธรรมเทศนาว่า ในกาลครั้งหนึ่งมีพระเจ้าสุทนต์ได้เสวยราชสมบัติ
เป็น

กษัตริย์ในเมืองสุทนต์นคร ในครั้งศาสนาของพระพุทธเจ้าปิยทัสสีได้สร้างอารามเป็นทานแก่พระพุทธเจ้าปิยทัสสี แล้วตั้งปณิธาน ความปรารถนาว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งเกิด เมื่อสิ้นชีพตามอายุขัยแล้วก็ได้บังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต เสวยสมบัติทิพย์มีนางฟ้าเทพอัปสรแสนหนึ่งเป็นบริวาร มีวิมานทองสูง ๔๕ โยชน์ มีอายุยืนนานได้พันปีทิพย์ ครั้นจุติก็มาเกิดเป็นบุตรพยาภาวิตะ กษัตริย์ ในเมืองเสถนะนคร ชื่อว่ารามวัตติกุมาร ครั้นเจริญวัยแล้วได้ดาบกายสิทธิ์ มีวชิราเพชรข้างแก้ว ม้าแก้ว วัวแก้ว ปราสาทแก้ว เกิดขึ้นด้วยบุญกุศลราศี ที่ได้ก่อสร้างอารามศาลาให้เป็นทาน ครั้นได้ละจากอรรถภาพนั้น ก็ได้เสริมสร้างบารมีจนมาเกิดเป็นองค์พระตถาคตในกาลบัดนี้เมื่อพระบรมศาสดาได้แสดงพระธรรมเทศนาจบลงแล้วเหล่าภิกษุทั้งหลายก็ได้สำเร็จพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามีและพระอรหันตปฏิสัมภิทาญาณ

10 อานิสงส์สร้างกุฏิวิหาร

.....ในกาลครั้งนั้น สมเด็จพระบรมศาสดา เสด็จประทับอยู่ ณ ลัญจิวันสวนตาลหนุ่ม พระองค์เที่ยวโปรดเวไนยสัตว์ให้ได้มรรค ๔ ผล ๔ ในครั้งนั้นพระเจ้าพิมพิสาร ได้ครองราชสมบัติที่กรุงราชคฤห์ก็มีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า แล้วก่อสร้างกุฏิวิหารในพระราชอุทยานเวพวัน สวนป่าไม้ไผ่ ให้เป็นวัดแรกในพุทธศาสนาถวายแก่องค์สมเด็จพระพุทธเจ้าพร้อมกับภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป พร้อมกับถวายภัตตาหารเป็นสังฆทานสมเด็จพระบรมศาสดา พร้อมกับภิกษุสงฆ์เสร็จภัตตาหารแล้ว พระเจ้าพิมพิสาร ทูลถามว่า ภนฺเต ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญสาธุชนทั้งหลายมีใจศรัทธา ปสนฺนากการ เลื่อมใสมาก่อสร้างกุฏิวิหารถวายเป็นสังฆทานนั้น จะได้ผลานิสงส์เป็นประการใด ขอให้พระองค์ทรงแสดงพระธรรมเทศนาให้ข้าพพุทธเจ้า พร้อมบริษัททั้งหลายให้รู้แจ้งเห็นจริงด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า องค์สมเด็จพระบรมศาสดา ทรงแสดงพระธรรมเทศนาว่า คุณกรมหาบพิตรพระราชสมภาร บุคคลผู้ใดมีจิตศรัทธาเลื่อมใสพระ

รัตนตรัยแล้วก่อสร้างกุฏิวิหารศาลาคูหาหน้าใหญ่ ถวายเป็นทาน จะประกอบด้วยผลอานิสงส์มาก เป็น
อนกประการนับได้ถึง ๔๐ กัลป์

พระองค์ทรงนำอดีตนิทานมาเทศนาต่อไปว่า อดีต ในอดีตกาลล่วงมา

แล้ว พระพุทธเจ้ายังมีได้อุบัติบังเกิดในโลกยังศูนย์เหล่าอยู่สิ้นกาลช้านานในระหว่างนั้นพระปัจเจกโพธิ
เจ้าทั้งหลายก็ได้บังเกิดตรัสรู้ในโลกนี้ เมื่อพระปัจเจกโพธิเจ้าก็อาศัยในป่าหิมพานต์ อยู่มาวันหนึ่งมี
ความปรารถนาเพื่อจะมาใกล้หมู่บ้านอันเป็นว่านแคว้นกาลิกราชมาอาศัยอยู่ในราวป่าแห่งหนึ่งแถบใกล้
บ้านนั้นมีนายช่างคนหนึ่งอยู่ในหมู่บ้านนั้น ก็ไปป่ากับลูกชายของตน เพื่อจะตัดไม้มาขายกินเลี้ยงชีพ
ตามเคย ก็แลเห็นพระปัจเจกโพธิเจ้านั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ พ่อลูกสองคนก็เข้าไปใกล้โน้มกายถวาย
นมัสการแล้ว ทูลถามว่าข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าจะไปไหน จึงมาอยู่ในสถานที่นี้ พระปัจเจกโพธิจึงตอบว่า
คุณอรอาวุโส บัดนี้จวนจะเข้าพรรษาแล้ว อาตมาเที่ยวแสวงหากุฏิวิหาร ที่จะจำพรรษา นายช่างก็อาราธนา
ให้อยู่จำพรรษาในที่นี้พระปัจเจกโพธิ ทรงรับด้วยการขุณยภาพสองคนพ่อลูกก็ดีใจ จึงขออาราธนา
พระผู้เป็นเจ้าเข้าไปสู่เรือน ถวายบิณฑบาตทานแก่พระปัจเจกโพธิสองคนพ่อลูกก็เที่ยวตัดไม้แก่นมาทำ
สร้างกุฏิวิหารที่ริมสระโบกขรณีใหญ่ และทำที่จงกรมเสร็จแล้วขออาราธนา พระผู้เป็นเจ้าจงอยู่ให้เป็น
สุขเถิดพระเจ้าข้า

ครั้นพระปัจเจกโพธิได้รับนิมนต์แล้ว สองคนพ่อลูกตั้งปฏิธานความปรารถนา ขอให้

ข้าพเจ้าพ้นจากทุกข์ยากไร้เชื้อใจ และขอให้ข้าพเจ้าทั้งสองนี้ได้เป็นพระอรหันต์จีณาสพผู้ประเสริฐองค์
หนึ่งเถิด พระปัจเจกโพธิก็รับอนุโมทนาซึ่งบุญ นายช่างสองคนพ่อลูกอยู่จนสิ้นอายุขัยแล้วก็ทำกาลกริ
ยาตายไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีวิมานทองเป็นที่รองรับ และเทพอัปสรแวดล้อมเป็นบริวาร
เสวยทิพย์สมบัติอยู่ในสวรรค์สิ้นกาลช้านานจตุจากสวรรค์นั้นแล้วก็ไปบังเกิดเป็นราชบุตรของ
พระเจ้าสุริยบรมกษัตริย์ในเมืองมิลินทมหานคร ทรงพระนามว่ามหาปนาทกุมาร ๆ เจริญวัยขึ้นได้
เสวยราชสมบัติ เป็นพระยาจักรพรรดิราช ด้วยอานิสงส์ที่ได้สร้างกุฏิวิหารถวายเป็นทานแก่
พระปัจเจกโพธิ ครั้นตายจากชาติเป็นพระยามหาปนาทแล้ว ก็เวียนว่ายตายเกิดในมนุษย์สมบัติสวรรค์
สมบัติ แล้วก็มาเกิดเป็นเศรษฐีมีทรัพย์ ๘๐ โกฏิอยู่ในภททินคร ชื่อว่า ภททชิ ก็ได้ปราสาท ๓ หลัง อยู่
ใน ๓ ฤดู ครั้นเจริญวัยได้บวชในศาสนาสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ในศาสนาของตถาคตดังนี้แล ส่วน
เทพบุตรองค์พ่อนั้น ยังเสวยทิพย์สมบัติอยู่ในสวรรค์ช้านานจนถึงศาสนาพระศรีอริยเมตไตรย์ลงมาตรัส
สัพพัญญู เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในมนุษย์โลก ได้จุติลงมาปฏิสนธิในครรภ์ พระอัครมเหสีสมเด็จ
พระเจ้ากรุงกมุทวดี ทรงพระนามว่าสังขกุมาร ครั้นเจริญวัยแล้วก็ขึ้นครองราชย์สมบัติ ทรงพระนาม
ว่าสมเด็จพระเจ้าสังขจักรบรมกษัตริย์ มีทวีปน้อยใหญ่เป็นบริวาร พระองค์จึงได้สละราชสมบัติบ้าน
เมืองออกไปบรรพชา ในสำนักพระศรีอริยเมตไตรย์ กับทั้งบริวาร ๑ โกฏิ ก็ได้ถึงอรหันต์ได้เป็นอัคร

สาวกเบื้องขวา ทรงพระนามอ โสภเถระ ก็ด้วยอานิสงส์ได้สร้างกุฎีให้เป็นทานนั้นแล อันเป็นบุญให้ถึงความสุข ๓ ประการ คือ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ

11 อานิสงส์สร้างเวจกุฎี (ห้องน้ำ)

....ใจความว่า พระศาสดาได้เสด็จประทับอยู่ในพระเชตวันมหาวิหาร แห่งกรุงสาวัตถี มีมาณพคนหนึ่งเป็นช่างทองทำการขายทองรูปพรรณอยู่ในกรุงสาวัตถีนั้น จนมีมณีโลกทรัพย์สมบัติมากอยู่มาวันหนึ่งมาณพนั้นมาคิดว่า เราค้าขายทองก็มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับทรัพย์ที่หามาได้โดยยาก ก็ไม่อยากจะให้สูญหายไปโดยเร็ว คริตรองหาวิธีที่จะเก็บทรัพย์ให้ได้อยู่ยาวนาน ก็ไม่พบวิธีที่จะป้องกันความเสื่อมเสียของทรัพย์ได้ เพราะว่าทรัพย์เป็นของกลางเป็นเครื่องอาศัยของคนทุกคน สูดแล้วแต่ใครจะขยันหมั่นเพียรหามาได้เท่านั้น ถึงแม้จะหามาได้มากก็ดี ถ้าขาดปัญญาเป็นเครื่องรักษาทรัพย์แล้วทรัพย์นั้นก็ไมคงทนอยู่ได้ แม้จะอยู่ได้ตลอดไปตนเองก็มีชีวิตยืนนานที่จะบริโภคต่อไปไม่ได้เพราะความตายย่อมมาพรากคนให้หนีไปเสียจากทรัพย์เมื่อสิ้นชีพแล้วทรัพย์เหล่านั้น ก็ไม่ติดตามตนไปปล่อยไว้ให้คนอื่นเขาใช้สอยอย่างสบาย เห็นมีอยู่แต่อย่างเดียวเท่านั้น ที่จะติดตามตัวไปในอนาคต คือฝังทรัพย์ไว้ในพุทธศาสนาเมื่อคิดเช่นนี้แล้วก็คิดว่าจะทำอะไร สิ่งอื่น ๆ ก็มีผู้ทำไว้หมดแล้ว ก็เห็นแต่เวจกุฎีเท่านั้นที่ยังไม่มีใครทำเลย

เมื่อคิดเช่นนี้แล้วจึงได้สร้างขึ้นเมื่อสำเร็จแล้วยังได้สร้าง โรงไฟ แลที่สำหรับอาบน้ำอีกด้วย เมื่อเสร็จสรรพดีแล้ว ก็ทำการฉลองอย่างมโหฬารและมอบถวายแก่ ภิกษุสงฆ์ มีพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเป็นประธานแล้วตั้งปฏิธานความปรารถนาว่าข้าแต่ท่านผู้เจริญ เมื่อข้าพเจ้ายังไม่ถึงพระนิพพานตราบใด ขึ้นชื่อว่าความทุกข์อันเกิดแต่โรคต่าง ๆ อย่าได้มาแผ้วพานต่อข้าพเจ้าเลย อิมินาทาเนน ด้วยอำนาจผลทานนี้พระสารีบุตรก็อนุโมทนาว่า ขอให้ความปรารถนาจงเป็นผลสำเร็จเถิดมาณพนั้นเป็นผู้ไม่ประมาทผลทาน ให้สมาทานศีลครั้งทำกาลกิริยาตายไปแล้วไปเกิดบนสวรรค์เทวโลก มีสมบัติวิมานทอง มีเทพอัปสรเป็นนยศบรivar อยู่มาวันหนึ่งภิกษุทั้งหลายนั่งสนทนา ถึงมาณพผู้นั้นอยู่พระศาสดาเสด็จมาถึงในที่นั้นแล้วตรัสถามว่า คุณภิกษุทั้งหลายเขอนั่งสนทนากันด้วยเรื่องอะไร ภิกษุทั้งหลายกราบทูลให้ทรงทราบ

พระองค์ทรงแสดงธรรมเทศนา แก่ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นว่าคุณภิกษุทั้งหลาย นรชนทั้งหลายเกิดมาได้พบพระพุทธเจ้าและในขณะที่พุทธศาสนายังประดิษฐานอยู่ จะเป็นผู้เสวร้างในอบายภูมิ เป็นจำนวนมากมายพที่เป็นช่างทองนี้ได้พบทั้งสองประการแล้วไม่เป็นผู้ประมาท ได้สร้างเวจกุฎีถวายบูชาพระรัตนตรัยด้วยศรัทธาเลื่อมใส ได้เสวย

สุขในสุคติโกลสวรรค์ และเป็นปัจจัยให้ถึงซึ่งพระนิพพาน แม้ในพระศาสนาของพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่าคัมภังกร เราตถาคตก็เคยสร้างเวทกุฎี และที่สำหรับอาบแก่พระภิกษุสามเณร ได้ตั้งสัตยธิษฐานว่า ขอให้ข้าพระองค์ได้เป็นพระพุทธเจ้า พระองค์หนึ่ง ในอนาคตกาล ด้วยผลแห่งอนิสังที่ข้าพระองค์ได้สร้างเวทกุฎีให้เป็นสาธารณะทานนี้ ตถาคตครั้งทำลายขันธแล้วก็ไปบังเกิดสวรรค์สวดยทิพย์สมบัติอยู่ชั้นดุสิตครั้นจุติจากชาตินั้นแล้ว ได้ท่องเที่ยวอยู่สังสารวัฏฏ์จนบารมีเต็มเปี่ยมแล้วจึงตรัสเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือตถาคตนี้เอง ก็สมดังคำปรารณาในครากาลครั้งโน้นทุกประการ เมื่อจบพระธรรมเทศนาจบลงแล้วชนทั้งหลายเป็นอันมาก ได้ดวงตาเห็นธรรม ต่างก็รื่นเริงบันเทิงใจในเวทกุฎีเป็นยิ่งนัก

12 อานิสงส์กฐินทาน

.....ในครั้งศาสนาพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มาอุบัติในโลก มีบุรุษเจ็ดใจ ไร่ญาติพี่น้องทั้งทรัพย์สินเงินทองก็ขาดแคลนอาศัยเลี้ยงชีพอยู่ในเมืองพาราณสี ไปหาสิริธรรมมหาเศรษฐีมีทรัพย์ ๘๐ โภคิ แล้ววิงวอนขออยู่เป็นลูกจ้าง ท่านเศรษฐีมีความสงสารจึงถามว่ามีความรู้อะไรบ้าง บุรุษเจ็ดใจบอกว่า ข้าพเจ้าไม่มีความรู้อะไรเลย มีแต่กำลังกายเท่านั้นท่านเศรษฐีกล่าวว่าถ้าเช่นนั้นเจ้าจงไปรักษาหญ้าเราจะให้ข้าววันละหม้อ

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา บุรุษก็รักษาหญ้าจนมีชื่อว่า ตินณปาละ อยู่มาวันหนึ่ง ตินณปาละมาคิดว่าตัวเรานี้ในชาติปางก่อนคงจะไม่ได้ทำบุญกุศลอันใดไว้เลย มาถึงชาติ นี้เราจึงได้ลำบากยากแค้น แม้แต่อาหารจะรับประทานไปวันหนึ่งๆ ก็ทั้งยาก แต่นี้ต่อไปเราจะต้องชวนชายให้ทานทุก ๆ วัน เมื่อมีความตั้งใจอย่างนี้แล้ว ก็แบ่งอาหารออกเป็น ๒ ส่วน ๆ หนึ่ง ถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ อีกส่วนหนึ่งไว้บริโภคเองทำอย่างนี้มาตลอดทุก ๆ วันมิได้ขาดด้วยอำนาจบุญกุศล ที่ตินณปาละทำนั้น ก็ทราบไปถึงสิริธรรมเศรษฐีผู้เป็นนายจ้างจึงสั่งให้เพิ่มอาหารขึ้นอีกเป็น ๓ ส่วน ตินณปาละก็แบ่งออกไปอีกเป็น ๓ ส่วน ส่วนหนึ่งถวายภิกษุสามเณรอีกส่วนหนึ่งให้แก่ยาก อีกส่วนตนเก็บไว้บริโภค ทำอยู่อย่างนี้เป็นลำดับมา

จนถึงฤดูออกพรรษาประชาชนและท่านสิริธรรมเศรษฐีได้พากันทำกฐินทานเพื่อจะถวายแก่ภิกษุสงฆ์ ผู้อยู่จำพรรษาด้านไตรมาส สามเดือน ตินณปาละได้ทราบ ข่าวดังนี้แล้วก็เข้าไปหาสิริธรรมเศรษฐีถามถึงอานิสงส์ผลของกฐินทานว่าการถวายทานอย่างนี้ คงจะมี ผลเป็นอันมาก เพราะประชาชนไม่นั่งนอนใจช่วยกันหลายคนเศรษฐีบอกถึงคุณานุภาพ ของกฐินทาน โดยละเอียดจนตินณปาละเกิดศรัทธาแก่กล้า ก็

ถามว่าอีกเมื่อไรจะถึงกำหนดถวาย เศรษฐีบอกอีก ๗ วัน

ดิฉันปาละก็กลับไปอยู่ที่อยู่ของตนก็คิดว่าจะนำของไปเห็นวัตถุทานก็ไม่มี เห็นอยู่แต่ฝ้านุ่งฝืน
เดียวเท่านั้นที่จะนำเข้าไปเป็นส่วนกฐินทานได้ เมื่อจะเปลื้องผ้าออกทาน ตัวก็เกลสคือความตระหนี่เหนียว
แน่นก็มากันไว้ถ้าสละผ้าฝืนนั้นแล้วเราจะไปไหน มีอยู่ฝืนเดียวเท่านั้น ผลที่สุดก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าเรา
จะต้องถวายแน่ ก็เปลื้องผ้ามาทำการซักฟอกและข้อมด้วยน้ำฝาดตนเองก็เอาไปไม้มาบุง ป้องกันความ
อายเท่านั้น แล้วรีบนำผ้าไปหาเศรษฐี มอบอนุโมทนาฝ้านั้นเข้าเป็นส่วนบริวารของกฐินนั้น เศรษฐีก็รับ
อนุโมทนานำฝืนของดิฉันปาละเข้าเป็นส่วนฝ้านริวาร ซึ่งยังขาดอยู่ฝืนหนึ่งแล้วนำไปถวายแก่พระภิกษุ
สงฆ์

เสียง โกลาหลก็บังเกิดขึ้นในขณะนั้นด้วยเสียงสาธุการของเทวดาทัวทั้งอากาศและปฐพี พระมหากษัตริย์
ได้ทรงสดับเสียงนั้นแล้ว ก็ตกพระทัยกลัวว่าจะมีมรณภัยมาถึงพระองค์รับสั่งให้หาปุโรหิต
แล้วตรัสถามถึงเหตุโกลาหลอ้ออิงนั้น ในครั้งนั้นมีเทวดาองค์หนึ่งที่รักษาอยู่เสวตฉัตรจึงกล่าวว่า คุณ
มहाปิตรเสียงโกลาหลอ้ออิงนั้น มิใช่จะมีภัยมาถึงพระองค์นั้นเป็นเสียงของเทวดาทั้งหลายในหมื่น
โลกธาตุได้สาธุการส่วนบุญของดิฉันปาละเป็นคนใจเฉลียวใจ รักษาไว้ให้ของเศรษฐี ได้เปลื้องฝ้านุ่งของ
ตนออกมาเข้าส่วนกฐินทาน พระองค์อย่าตกพระทัยไปเลย พระราชาทรงทราบเช่นนั้นก็ทรงปีติยินดี รับ
สั่งให้หาดิฉันปาละพร้อมทั้งส่งผ้าสาฎกกุหนึ่ง ราคาฝืนละหนึ่งแสนกหาปณะไปพระราชทาน นาย
ดิฉันปาละก็นุ่งสาฎกเข้าเฝ้าพระราชทาน ครั้นพระราชทานขอซื้อส่วนกุศลด้วยทรัพย์มีประมาณพันหนึ่ง
จนวนขึ้นเป็นลำดับจนถึงแสนกหาปณะ ดิฉันปาละ ก็ไม่ขายให้ตามพระประสงค์ได้จึงกราบทูล จะ
ทรงซื้อด้วยทรัพย์นั้นไม่ได้ พระเจ้าข้าถ้าหากพระองค์จะอนุโมทนาส่วนบุญนี้ได้อยู่
พระเจ้าข้า พระราชามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งให้คนดีฟ้องร้องประกาศตลอดทั้งพระนครแล้วพระราช
ทาน ช้าง ม้า โค กระบือ ข้าทาส ชายหญิงอย่างละหนึ่งร้อย บูชาแก่ดิฉันปาละเป็นอันมาก แล้วตั้งไว้
ในตำแหน่งเศรษฐีส่วนพ่อค้าคฤหบดีเศรษฐี ก็พากันสละทรัพย์เป็นจำนวนมากออกบูชาคุณดิฉันปาละ
เป็นสมบัติมากมาย ที่ดิฉันปาละได้แล้วก็ด้วยบุญกุศลเจตนาอันแรงกล้า จึงเป็นผลสำเร็จให้ผลทันตา
เห็นในปัจจุบันชาติ ครั้นดิฉันปาละทำกิริยาตายแล้ว ก็ไปเกิดในดาวดึงส์สวรรค์

ครั้นถึงพระศาสนาของพระศรีอริยมุต ไตรยสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัส ดิฉันปาละเทวบุตร ก็จะจุติลงมา
อุบัติเป็นราชโอรส แห่งนครมณฑลาลวดี ครั้นต่อมาเสวยราชสมบัติแทนพระราชบิดา อยู่ ๔ หมื่นปีแล้ว
ออกบวชเป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทา สำเร็จพระอรหันต์องค์หนึ่งของพระศรีอริยมุต ไตรย มีนามว่าดิฉันปาละ
เถระ ดังนี้ เป็นต้น ตสุมมา สาธโว เมื่อสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลายที่ทราบรู้เหตุรู้

ผลของการถวายผ้ากฐินทานว่ามีอานิสงส์อย่างไรแล้วก็ขออย่าให้ท่านทั้งหลายจงอย่าเป็นผู้ประมาท ในเมื่อถึงคราวกาลสมัยที่จะถวายก็ควรที่จะถวายก็ควรทำจะเป็น ของมากน้อยอย่างไรไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ให้ทำและทำด้วยศรัทธาอย่างจริงจัง แล้วตั้งความปรารถนาของตนไว้ด้วยดี มิใช่ว่าทำเห็นแต่หน้าหาความศรัทธามีได้ ทรัพย์ที่เราสละไปก็จะไม่ได้ผลเต็มที่ ถ้าเราทำด้วยความเต็มใจแล้วถึงแม้จะน้อยก็ย่อมมีอานิสงส์มากดังเรื่องคณินปาละ

13 อานิสงส์ถวายผ้าอาบน้ำฝน

....การถวายผ้าอาบน้ำฝนมีผลานิสงส์อย่างไร เป็นใจความว่า ในสมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประทับอยู่ในพระเชตวันมหาวิหาร ณ กรุงสาวัตถีในวันนั้นเป็นวัน ๘ ค่ำ นางวิสาขาได้ถือเครื่องสักการะ พร้อมด้วยบริวารเป็นอันมากไปสู่สำนักพระพุทธเจ้าถวายเครื่องสักการบูชาพระรัตนตรัยแล้วบังเอิญฝนตก พระภิกษุทั้งหลายได้เปลือยกายอาบน้ำฝนกันมากมาย นางวิสาขาเห็นเช่นนั้นแล้วก็เกิดความละอาย และคิดในใจว่าพระภิกษุไม่มีผ้าสำหรับอาบน้ำฝน ก็บังเกิดมีจิตศรัทธา คิดจะสร้างผ้าอาบน้ำฝนถวายเป็นทานแล้วก็กลับไปสู่กรุงสาวัตถี จัดแจงหาผ้าได้พอสมควรแล้วพอดอนเย็นก็พาบริวารและผ้านั้นมาสู่สำนักพระพุทธองค์แล้วถวายผ้าอาบน้ำฝนนั้น แก่องค์พระศาสดาพร้อมทั้งภิกษุทั้งหลายแล้วกราบทูลถามว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ การถวายผ้าอาบน้ำฝนนี้มีผลานิสงส์เป็นอย่างไรพระเจ้าข้า

พระองค์ได้ตรัสเทศนาว่า ดูกรนางวิสาขา ถ้าบุคคลใดมีจิตศรัทธานำผ้าอาบน้ำฝนมาถวายแก่พระภิกษุในพุทธศาสนาจะมีผลานิสงส์เป็นอเนกประการแล้วพระองค์ทรงนำอดีตนิทานมาแสดงต่อไปว่าในศาสนาพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น มีหญิงใจบุญคนหนึ่ง มีนามว่า อมัยทาสีอยู่มาวันหนึ่งนางได้เห็นคนทั้งหลาย นำผ้ากาสาหวัดไปสู่นักภิกษุสงฆ์ให้เป็นทาน โดยกระทำให้เป็นผู้อบน้ำฝน นางอมัยทาสีก็มีศรัทธาอยากจะทำบุญกับเขาบ้าง นางก็คิดว่าจะทำอย่างไรดีหนอ ที่เราจะได้ทำบุญในคราวนี้บ้าง พิจารณาผ้าที่จะให้ท่านก็ไม่มี รีบไปหา มารดา แล้วบอกความจำนงของตนให้มารดา มารดาก็ตอบว่า เราจะเอามาแต่ที่ไหน เราก็เป็นทาสเขาอยู่ นางอมัยทาสี เมื่อได้ยินดังนั้น น้ำตาก็ไหลด้วยความเสียใจ มารดาของนางก็มีจิตสังสาร จึงแนะนำให้นางอมัยทาสีไปขึ้นค่าตัวกับนายนางได้รับคำแนะนำเช่นนั้นแล้วก็มีใจยินดีจึงรีบไปหานายของนาง ฝ่ายเศรษฐีผู้เป็นนายก็ปฏิเสธไม่ยอมให้นางอมัยทาสีขึ้นค่าตัว นางไม่มีความสบายใจนางมาคิดว่าเมื่อชาติก่อนนี้เราไม่ทำบุญให้ท่าน มาชาตินี้เราจึงได้ตก

ระกำลำบาก ถึงเวลาจะทำบุญกับเขาบ้างก็จะไม่ทำกับเขาคราวนี้จะเป็นตายอย่างไรจะต้องขอทำบุญให้
ได้ในครั้งนี้ ด้วยจิตศรัทธาแรงกล้านางอมัยทาสีทนความอับอายขายหน้า ได้สละผ้าห่มแล้วนำไปไม่มา
เย็บก๊ัดพอกปิด บรรเทาความอายแล้วเอาผ้าซั๊กพอกให้หมดความสกปรกแล้วนำดอกไม้ธูปเทียน
พร้อมด้วยผ้าไปสู่ธรรมศาลาถวายผ้าอาบนํ้าฝนนั้นในวันแรม ๘ ค่ำ เดือน ๗ ก่อนเข้าพรรษาพร้อมกับ
มหาชนทั้งหลาย แล้วตั้งความปรารถนาว่า ด้วยอานิสงส์ที่ตน ได้กระทำบุญในคราวครั้งนี้ ขึ้นชื่อว่า
ความยากจนเจ็บใจไร้ทรัพย์อย่าได้มีในชาติต่อ ๆ ไป จนถึงพระนิพพาน และขอให้พบพระศาสนา
พระศรีอริยเมตไตรย์ เมื่อคำปรารถนาของนางจบลงแล้ว เทวดาทั้งหลายก็ร้องสาธุการสนั่นหวั่นไหว

ด้วยอานิสงส์ของนางอมัยทาสีทำบุญในคราวครั้งนั้น อยู่มาได้ ๗ วัน พระเจ้าพันธุมหาธา ได้เสด็จไป
พบนางกำลังหาบฟืนมาในระหว่างทางก็เกิดความปฏิพัทธ์รักใคร่ในตัวนางมาก จึงตรัสปราศรัยไต่ถาม
ความตลอดแล้วจึงยกนางขึ้นราชรถนำเข้าไปสู่พระนคร อภิเษกนางให้อยู่ในตำแหน่งอัครมเหสี ครั้น
ทำลายชันษแล้วนางได้ไปเกิดบนสวรรค์มีวิมานทองสูง ๑๕ โยชน์ มีนางฟ้าเป็นบริวาร ๓ พัน ครั้น
เสวยทิพย์สมบัติแล้วจนในชาติสุดท้ายนางจะได้เกิดในศาสนาพระศรีอริยเมตไตรย์ได้บรรลुरुธรรมพิเศษ
ดังนี้แล พระองค์ได้ทรงแสดงพระธรรมเทศนาจบลงแล้ว ชนทั้งหลายก็ได้ดวงตาเห็นธรรมส่วนนาง
วิสาขาก็ตั้งอยู่ในพระรัตนตรัย

14 อานิสงส์ถวายผ้าจํานำพรรษา

...เมื่อสมัยครั้งพระบรมศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร กรุงสาวัตถี มีอุบาสกคนหนึ่ง
เป็นผู้มีศรัทธาต่อพระรัตนตรัย ชื่อว่าติสสะ ได้พร้อมใจกับภรรยาของตนเย็บและย้อม ซึ่งจีวรสบง
สังฆาฏิ ได้ถวายเสร็จแล้วก็ทูลลากลับไปสู่เคหาของตน

... ในกาลครั้งนั้นพระโมคคัลลานะ ผู้ประกอบ ด้วยอุทธานุภาพ

สามารถนำข่าวสารสวรรค์มาบอกมนุษย์นำข่าวมนุษย์ไปบอกสวรรค์ และนรกเป็นต้น
ครั้งแล้วพระโมคคัลลานะก็ขึ้นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ได้เห็นปราสาทมีความงามรุ่งเรืองกว่าปราสาทหลัง
อื่น ๆ และมีนางเทพกัญญา พันหนึ่งแวดล้อมปราสาทนั้น แต่ไม่มีเทพบุตรอยู่ในปราสาทหลังนั้น พระ
เถระเจ้าได้ไต่ถามกับนางเทพอัปสรนั้น ได้ทราบโดยตลอด จึงลงจากเทวโลกเข้าไปสู่สำนักพระบรม
ศาสดากำลังมีพุทธบริษัททั้ง ๔ แวดล้อมอยู่ พระเถระเข้าไปถวายอภิวาท แล้วก็ทูลถามถึงอานิสงส์
ถวายผ้าจํานำพรรษายังมีชีวิตอยู่ในเมืองมนุษย์ ว่าปราสาททิพย์ได้รอกอยอยู่ในเทวโลก เพราะเกิดจาก
ผลทานของการถวายผ้าจํานำพรรษา จะมีบ้างไหมพระพุทธเจ้าข้า พระองค์ทรงตรัสว่า

คูกรโมคคัลลานะ ฝ่าจนำพรรษาที่ติสสะอุบาสกได้กระทำไว้นั้น ก็ได้ปรากฏแก่เธอเองแล้วมิใช่หรือ
พระโมคคัลลานะ ทูลตอบว่าจริงแล้วพระเจ้าข้า

สมเด็จพระวันต์ตรัสต่อไปว่า โมคคัลลานะบุคคลผู้ใดมี ศรัทธา ได้ถวายฝ่าจนำพรรษาแก่ภิกษุสงฆ์
มีองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้น บุคคลผู้นั้นเบื้องหน้าแต่แตกกายทำลายขันธ ไป
ย่อมมีสุคติเป็นที่ไป “ทานสกุลโสပါณ” ผลทานเป็นบันไดนำไปสู่สวรรค์
ปิดกันเสีย ซึ่งอบายภูมิ บุคคลผู้มีมืออันชุ่มไปด้วยการให้ทาน หมู่ทวยเทพทั้งหลายย่อมมีความยินดี
สรรเสริญรอคอยบุคคลผู้ให้ทานนั้นอยู่เสมอ คุณงามอัปสรเทพกัญญารอคอยติสสะอุบาสกฉะนั้น เมื่อ
จบพระสังฆกรรมเทศนาลง บริษัททั้ง ๔ มีความรื่นเริง ยินดีในพุทธพจน์นัก กลับเป็นผู้ตั้งอยู่ในกุศล
สัมมาปฏิบัติเป็นจำนวนมาก ฝ่ายติสสะอุบาสกครั้งทำลายขันธลงก็นำตนไปอุบัติขึ้นใน
สัตตรัตน์ปราสาท เสวยสมบัติอันเป็นทิพย์ มีนางอัปสรแวดล้อมเป็นยศบริวาร

15 อานิสงส์ถวายผ้าเพดาน

...กาลวันหนึ่ง สมเด็จพระมหาปาชาบดีได้ถวายผ้าสาฎกพระอริยมตไตร ซึ่งผ้าสำหรับพระพรรษา
นั้น จึงเอาผ้าสาฎกผืนหนึ่งทำเป็นเพดาน พระคันธกุฎีของพระพุทธเจ้า ผ้าสาฎกผืนหนึ่งทำเป็นระบาย
เพดาน

ครั้งนั้นสมเด็จพระสัมพุทธเจ้าได้ตรัสพยากรณ์ทำนายพระอริยมตไตรว่าพระภิกษุนี้ในอนาคตกาล
จักได้เป็นพระสัมพุทธเจ้า องค์หนึ่งมีนาม พระอริยมตไตร ตั้งแต่นั้นมาพระโพธิสัตว์ก็ตั้งอยู่ในศีล
เจริญพระวิปัสสนา จนสิ้นอายุแล้วไปเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต ด้วยอานิสงส์ถวายผ้าสาฎกทำเป็นเพดาน
บำเพ็ญบารมีญาณ ๑๖ อสงไขยเต็มบริบูรณ์แล้วมีใจศรัทธาถวายผ้าทำเป็นเพดานกางกั้น พระสงฆ์และ
พระพุทธรูปจะปรารถนาพระอรหันตภูมิ หรือพุทธภูมิก็จะได้สมความปรารถนาทุกประการ ดังกับ
พระเจ้าปัสเสนทิโกศล ได้เสด็จไปสู่สำนักพระบรมศาสดาพร้อมด้วยบริวารถวายนมัสการพระผู้มี
พระภาคเจ้าแล้วนั่งที่สมควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วทรงสดับพระธรรมเทศนาเมื่อฟังพระธรรมเทศนาจบลง
แล้วก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงอานิสงส์ถวายผ้าเพดานพระองค์ทรงประทานเทศนาว่า คุณกรมหาบพิตร
บุคคลผู้มีจิตศรัทธาสร้างถวายผ้าทำให้เป็นเพดาน เป็นทานในพระรัตนตรัย ก็จักได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์
จักได้เป็นพระอินทร์ ๗ ชาติ จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๗ ชาติ และบุคคลผู้นั้นอยู่ในสถานที่ใด
เทวดา และมนุษย์ทั้งหลายก็จักเคารพบูชาอยู่ทุกเมื่อ จบพระธรรมเทศนาแล้ว พระเจ้าปัสเสนทิโกศลก็
ตั้งอยู่ในโศคาปีตติผลดังนี้เป็นต้น

16 อานิสงส์ถวายผ้าพนัก

....ครั้งพุทธกาลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จประทับอยู่ในเขตวันมหาวิหาร ณ กรุงสาวัตถี สมเด็จพระเจ้าปัสเสนทิโกศล ได้ถือเครื่องสักการบูชาของหอมเป็นต้น พร้อมกับบริวาร ได้ไปสู่อำเภอพระเชตวันมหาวิหาร เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าครั้งนั้น ไปถึงแล้วก็บูชาด้วยเครื่องสักการะนั้น และนั่งที่สมควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วทูลถามว่า ภนฺเต ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้านรชนชายหญิงมีจิตศรัทธาเลื่อมใสใครจะสร้างผ้าพนักเป็นที่กำบังแดดและฝน ในสถานที่ที่พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่นั้น จักมีผลานิสงส์เป็นอย่างไร

..... พระเจ้าข้าพระองค์ทรงเทศนาว่า คุณกรมหาบพิตร นรชนคนใดมีจิตเลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัยแล้ว ได้จัดหาผ้ามาทำเป็นผ้าพนักถวายเป็นทานอย่างนี้ ก็จักได้ผลานิสงส์ถึง ๑๖ กัลป์ คุณกรมหาบพิตร บุคคลใดได้สร้างผ้าพนักนี้ ก็จักได้เป็นพระอินทราชาถึง ๗ ชาติ และจักเป็นพระเจ้าจักรพรรดิราชาเจ้าในประเทศน้อยใหญ่ถึง ๗ ชาติกับทั้งเป็นมหาเศรษฐีอีก ๗ ชาติ โดยลำดับจะปิดเสียซึ่งอบายภูมิ ถึงแม้จะเกิดมาในภพใดชาติใด อันคนและเทวดาทั้งหลายก็พากันเคารพสักการบูชา บุคคลนั้นอยู่ในที่ใดก็จะมีผ้ากางกั้น ไม่ให้หนาวร้อนอยู่ทุกเมื่อจะมีรูปสวยงดงามเป็นที่รักใคร่แก่คนทั้งหลาย อิทธิผล ด้วยทานการถวายผ้าพนักนี้

17 อานิสงส์ก่อสร้างพระเจดีย์ทราย

.... ในเมื่อพระองค์เสด็จประทับอยู่ ณ บุพพารามมหาวิหารในนครสาวัตถีได้เทศนาถึงอานิสงส์ก่อสร้างพระเจดีย์ทรายแล้วตั้งความปรารถนาไว้ เป็นใจความว่าวันหนึ่งเป็นฤดูร้อนอากาศร้อนอบอ้าวมาก พระเจ้าปัสเสนทิโกศลทรงพักผ่อนพระอิริยาบถให้สบาย ณ หาดทรายริมฝั่งแม่น้ำไม่ห่างจากพระนครเท่าใดนักได้ทรงทอดพระเนตรเห็นทรายขาวสะอาดราบเรียบดีนัก มีพระดำริว่าควรทำเป็นรูปเจดีย์ขึ้นเพื่อบูชาพระรัตนตรัย ดีกว่าที่เราจะมาเดินเล่นโดยเปล่าประโยชน์ เมื่อทรงดำริเช่นนั้น แล้วก็รีบลงมือก่อเป็นรูปเจดีย์ด้วยพระองค์เอง พวกบริวารทั้งหลายที่ตามเสด็จ ก็ลงมือก่อตามไปด้วย เมื่อสำเร็จแล้วมองก็เป็นทิวแถวสวยงามเกิดมีความปีติยินดีเป็นที่ยิ่ง เพราะนับดูแล้วมี ๘ หมั่น ๔ พันองค์พระบรมกษัตริย์ทรงโสมนัสเป็นยิ่งนัก ก็เสด็จกลับมาสู่บุพพารามมหาวิหารถวายอภิวัต แล้วก็นั่งอยู่ส่วนข้างหนึ่งแล้วกราบทูลถึงอานิสงส์ของการก่อพระเจดีย์ทรายบูชาพระรัตนตรัย ที่พระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้ว โดยตลอด

.... พระพุทธองค์ทรงโปรดประทานพระธรรมเทศนาว่า มหาราชคุณกรมหาบพิตรนรชนหญิงชายทั้งหลายเหล่าใด มีศรัทธาเลื่อมใสอุตสาหะพากเพียรพยายาม ทำการก่อสร้างพระเจดีย์ทรายใหญ่เล็กก็ดี มีจำนวนถึง ๘ หมั่น ๔ พันองค์นั้น หรือว่าจะเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม ด้วยศรัทธาอันแรงกล้า ก็จะไม่ไปสู่ออบายภูมิตลอดร้อยชาติ ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็นผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์สมบัติบริวารเป็นอันมาก ครั้น

ตายไปจากมนุษย์โลก ก็จะไปเกิดในสวรรค์เสวยทิพย์สมบัติ แม้พระตถาคตก็เคยได้กระทำมาแล้ว ในครั้งเป็นพระโพธิสัตว์ บำเพ็ญบารมีอยู่แล้วพระองค์นำอดีตนิทานมาแสดงต่อไปว่า

ครั้งนั้น

พระตถาคตได้เกิดในตระกูลอนาถา พอเจริญวัยขึ้นก็ต้องเข้าป่าแสวงหาพินมาขายเลี้ยงชีพ กระทำอย่างนี้เป็นอาจิม อยู่มาวันหนึ่งได้เห็นทรายขาวสะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่องในราวป่า ก็มีจิตผ่องใสศรัทธาใครจะก่อพระเจดีย์บูชาพระรัตนตรัย จึงสละเวลาไม่ตัดพินทั้งวัน ได้ก่อพระเจดีย์ทรายเสร็จแล้วได้ฉีกผ้าห่มผืนหนึ่งปักเป็นธงชัย แล้วบูชาพระรัตนตรัยในพุทธบาทศาสดาของพระตีสระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วตั้งความปรารถนาว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จพระโพธิญาณ ในอนาคตกาลโน้นเทอญ ครั้นทำลายชันษแล้วไปเกิดอยู่ชั้นดาวดึงส์มีวิมานสูง ๑๒ โยชน์ เสวยทิพย์สมบัติอยู่ถึง ๒ พันปีทิพย์ เมื่อสิ้นอายุขัยแล้วได้จุติมาเกิดเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าพาราณสี ได้ท่องเที่ยวอยู่ในมนุษย์โลก บำเพ็ญบารมีญาณจนเต็มเปี่ยมดีแล้ว จึงได้มาอุบัติเป็นพระตถาคต ดังที่มหาบพิตรปรารถนอยุ่ขณะนี้ เมื่อจบพระธรรมเทศนาลงแล้ว พระเจ้าปัสเสนทิโกศล พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายก็มีความยินดีโสมนัส ในการที่พระองค์ทรงก่อ พระเจดีย์ทรายบูชาคุณพระรัตนตรัยโดยไม่เปล่าประโยชน์

18 อานิสงส์ถวายพระเจดีย์ข้าวเปลือก

...สมัยหนึ่งองค์สมเด็จพระศาสดาเสด็จประทับ อยู่ในบุพพารามมหาวิหาร ณ กรุงสาวัตถี ทรงพระปรารภพระเจ้าปัสเสนทิโกศล ผู้เป็นใหญ่ในแคว้นโกศลและกาฬิ โดยพระเจ้าปัสเสนทิโกศล แวดล้อมไปด้วย เสวกามาตย์ราชบริพารทั้งหลายได้เสด็จไปทอดพระเนตรชานา เพื่อเป็นการพักผ่อนพระราชฤทัยทรงสบายในทุ่งนา ที่ไม่ห่างไกลจากพระนครเท่าไรนักได้ทอดพระเนตรเห็นชานากำลังนวดข้าว แล้วนำมากองพูนสูงใหญ่ ก็พอพระราชฤทัยจึงเสด็จลงจากพระราชยาน พร้อมด้วยเสวกามาตย์ราชบริพารทั้งหลาย แล้วทรงชักชวนชานาให้เอาข้าวมารวมก่อ เป็นรูปเจดีย์บูชาพระรัตนตรัย พระองค์ทรงรับก่อด้วยพระองค์ เมื่อก่อเสร็จแล้วก็รับสั่งให้ทำโรงฉันในสถานที่นั้น แล้วเสด็จไปสู่สำนักพระศาสดาทูลอาราธนาพระพุทธรูปพร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์บริวาร ๕๐๐ รูปไปรับบิณฑบาตในวันพรุ่งนี้เช้า ณ โรงฉันในทุ่งนาเพื่อเป็นการฉลองรูปเจดีย์ที่ก่อด้วยข้าวเปลือกสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับด้วยคุณนิภาพ

พรุ่งเช้า พระเจ้าปัสเสนทิโกศล ได้เสด็จไปยังโรงฉันใน ทุ่งนานั้น

ไปคอยรับเสด็จพระพุทธรูปกับภิกษุ ๕๐ รูป ให้เสด็จนั่งเหนืออาสนะแล้ว ก็ถวายอาหาร

บิณฑบาต แก่พระพุทธรูป พร้อมกับภิกษุเหล่านั้นเสร็จจากภักตกิจแล้วพระเจ้าปัสเสนทิโกศล ก็กราบทูลถามถึงผลานิสงส์ที่ได้ก่อเจดีย์ด้วยข้าวเปลือกนี้ ให้เป็นทานจะมีผลานิสงส์เป็นประการใดพระพุทธรูป

เจ้าข้าองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสเทศนาว่ากรรมหาบพิตร นรชนหญิงชายใดมี
จิตศรัทธาเลื่อมใสก่อสร้างพาลุกเจดีย์ ยังกองข้าวเปลือกให้เป็นทานดังที่มหาบพิตร กระทำอยู่ในขณะนี้
ด้วยศรัทธา อันแรงกล้า มีความปีติปราโมทย์ปรีดายินดี บุคคลผู้นั้นจะไม่ไปสู่อบายภูมิตลอดร้อยชาติ
ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็จะมั่งคั่งด้วยทรัพย์สมบัติเป็นอันมาก ครั้นตายไปจากมนุษย์ก็จะไปเสวยในทิพย์
สมบัติ

แม้พระตถาคตแต่ครั้งยังเป็นพระ โปธิสัตว์ บำเพ็ญบารมีธรรมอยู่ก็ได้ก่อเจดีย์ด้วยข้าวเปลือก
โดยพระองค์ได้เกิดในตระกูลชาวนา เมื่อเจริญวัยแล้ว ก็ต้องทำไร่นาเลี้ยงชีพ อยู่มาวันหนึ่งเห็น
พระปัจเจกโพธิเจ้า อยู่ในราวป่าก็มีจิตเลื่อมใสได้สละข้าวเปลือกก่อเป็นเจดีย์ ครั้นทำเสร็จแล้วก็เอาผ้า
แพรมาทำเป็นธงปักประดับพระเจดีย์ครั้นทำเสร็จแล้ว ก็ไปอาราธนาพระปัจเจกโพธิออกมา ถวาย
ภัตตาหารทำการสักการบูชาแก่พระรัตนตรัย แล้วตั้งปรารภว่า ขอให้ข้าพเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์
หนึ่ง ใน

อนาคตกาลเบื้องหน้าโน้น ครั้นอยู่จนอายุแล้วได้ไปเกิดชั้นดาวดึงส์มีวิมานสูง ๑๒ โยชน์ อยู่ได้
ประมาณ ๔ พันปี ทิพย์เมื่อจุติจากเทวโลกแล้ว มาเกิดเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าพาราณสีได้ท่องเที่ยว
เที่ยวอยู่ในมนุษย์โลกและเทวโลกบำเพ็ญบารมีจนเต็มดีแล้ว จึงได้มาตรัสรู้เป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระตถาคตซึ่งได้ปรากฏแก่มหาบพิตรอยู่ขณะนี้ เมื่อพระธรรมเทศนา
จบลงแล้วพระปัสเสนทิโกศล พร้อมข้าราชการบริวารก็พากันยินดีโสมนัสเป็นยิ่งนัก

19 อานิสงส์ก่อเจดีย์เกลือ

.....ในถ้ำสัตตบรรพตในทิวเขาสลับน้ำเค็มในแคว้นกาสิในกาลครั้งนั้นมีบุรุษเชิงใจสามคนพี่น้อง
อยู่ในราวป่านั้น อยู่ด้วยความยากจนเสาะแสวงหาเลี้ยงชีพด้วยความอด ๆ อยาก ๆ เรียกกันว่าหาเข้า
กินค่าอยู่มาวันหนึ่ง ทุกคนผู้พี่ใหญ่ได้มองเห็นเมล็ดเกลืออยู่ตามริมหาดขาวสะอาดมาก จึงชักชวนกัน
มากวาดตะล่อมให้กองก่อเป็นรูปสูงเพียงศอกหนึ่งเสร็จแล้วเอาผ้าเท่าที่มีอยู่มาก ทำเป็นธงชัยปัก
ประดับที่เจดีย์เกลือนั้น ทุกคน สามคนพี่น้องก็พากันเคารพบูชาด้วย ความเลื่อมใสเป็นเวลาพอดีที่
พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จออกบิณฑบาต ได้เสด็จไปพบ ทุกคนสามพี่น้อง กำลังกราบไหว้บูชาพระ
เจดีย์อยู่

..... พระองค์จึงตรัสว่า "ดูกรท่านกำลังทำอะไร" ทุกคน สามพี่น้องทูลตอบว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ด้วยพวกกระผมสร้างพระเจดีย์ด้วยเกลือถวายบูชาพระรัตนตรัย พวกกระผมจะทำการบูชาด้วยสิ่งอื่นก็
ไม่มี พวกกระผมเป็นคนอนาถามาพบเห็นเกลือ ซึ่งขาวสะอาดจึงได้มาทำพระเจดีย์อย่างนี้พระเจ้าข้า
พระองค์ทรงตรัสว่าดูกรทุกคน บุคคลที่มีจิตศรัทธาเลื่อมใสได้ก่อสร้างพระเจดีย์ด้วยวัตถุอะไรก็ตามมี

เกลือเป็นต้น บุคคลผู้นั้นจะไม่ไปสู่อบายภูมิจะได้สมบัติมหาศาลในมนุษย์โลก แล้วจะได้เสวยทิพย์สมบัติในสวรรค์ การทำก่อพระเจดีย์ด้วยเกลือมิใช่ว่าเธอทั้งหลายได้ทำเพียงเท่านั้น

พระตถาคต เมื่อครั้ง เป็นโพธิสัตว์ ก็ได้เคยมาทำมาแล้ว เหมือนกับเธอทั้งหลายนี้และพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระธรรม เทศนาจบลงแล้วก็เสด็จไปสู่ถ้ำบรรพต

ส่วนทุกคตะสามพี่น้อง ได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระพุทธเจ้า

แล้วก็ตั้งปฏิธานความปรารถนาว่าขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นพระอรหันต์เถิด ครั้นตั้งความปรารถนาแล้วบุรุษเจ็ดใจทั้งสามไปสู่บ้านเรือนของตน ขวนขวายหาเลี้ยงชีพจนตราบเท่าสิ้นอายุ เมื่อทำกาลกิริยาตายไปเกิดในดุสิตพิภพหมดทั้งสามพี่น้อง มีวิมานอยู่กันคนละหลังสูง ๒๕ โยชน์ มีนางเทพอัปสรคนละ ๕๐๐ เป็นบริวาร วิมานของเทพบุตรทั้ง ๓ นั้น วิจิตรไปด้วยฉัตรธง ประดับด้วยไม้กัลปพฤกษ์ และสวนอุทยาน แวดล้อมไปด้วยรัศมีเรืองรองพื้นนั้นก็ดาษไปด้วยทองงามบริสุทธิ์สะอาด เสวยทิพย์สมบัติอยู่บนวิมาน ครั้นถึงพระศาสนาพระศรีอริยเมตไตรยลงมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายเทพบุตรทั้งสามองค์ก็จุติลงมาเกิดเป็นเศรษฐี ในเมืองเกตวดีนคร เจริญวัยขึ้นมาก็ได้ออกบรรพชาอุปสมบทในศาสนาพระศรีอริยเมตไตรย ก็ได้บรรลุพระอรหันต์ด้วยอำนาจบุญกุศลได้กระทำก่อเจดีย์เกลือ บูชาพระรัตนตรัยนั้นแล

20 อานิสงส์รักษาศีล

..... พ่อค้าสำเภา ได้ไปค้าขายหัวเมืองต่าง ๆ ในท้องมหาสมุทรอยู่มาวันหนึ่งเกิด

มรสุมพายุพัดอันแรงกล้า จนพวกพ่อค้าสำเภาหมดปัญญาแก้ไขได้คิดทอดอาลัยตามแต่บุญกรรม หัวหน้าพ่อค้าสำเภาเรียกมาพร้อมกัน ๕๐๐ คน ให้สมาทานศีลเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวไปในชาติหน้ากันเถิด เมื่อสมาทานศีลจบแล้ว เรือสำเภาก็แตก จมลงในมหาสมุทรนั้น พ่อค้า ๕๐๐ คน ถึงแก่ความตายพร้อมกันหมดด้วยอำนาจรักษาศีลด้วยความตั้งใจเพียงชั่วครู่เท่านั้น ก็ไปเกิดในสวรรค์มีวิมานทองเป็นที่อยู่ตลอดทั้ง ๕๐๐ คน

21 อานิสงส์ถวายดอกไม้รูปเทียน

..... ในครั้งพุทธกาลก็มีผู้กระทำมาแล้วย่อมมีผลานิสงส์อย่างอเนกประการ คือ นายสุมนมาลากร มีเรื่องอยู่ว่า นายสุมนมาลากรนี้ เก็บดอกไม้มาถวายพระเจ้าพิมพิสารวันละ

๘ ทะนาน และรับเงิน ๘ กหาปณะต่อวัน ขณะที่เขาเก็บดอกไม้อยู่นั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จออก

บิณฑบาตภายในพระนคร พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป เป็นบริวาร นายสุมนมาลากรเห็นก็เกิดจิตเลื่อมใสคิดอยากจะทำบุญแก่พระตถาคต แต่ไม่เห็นอย่างอื่นนอกจากดอกไม้ จึงเอาดอกไม้เหล่านั้น

บุษบาพระองค์ โดยไม่เกรงกลัวพระราชอาชญาจะทรงกริ้วโกรธ ถึงแม้จะถูกพระราชอาชญาประหารชีวิตก็ยอมตาย การบุษบาดอกไม้ของนายมาลาการได้กระทำชำดอกไม้อื่นๆ ในเบื้องบน ของพระศากดา ๒ กำมือ ดอกไม้อื่นๆ อื่นๆ ขึ้นไปประดิษฐานเบื้องบนเป็นพาดานกั้นพระเศียรพระศากดา แล้วก็ชดไปทาง พระหัตถ์ขวา ๒ กำด้านพระปฤษฎางค์ ๒ กำ พระหัตถ์ซ้าย ๒ กำ รวมทั้งหมด ๘ กำดอกไม้เหล่านั้นได้ เกิดอศรรย์แวงล้อมพระศากดาอยู่ตลอดเวลา นายมาลาการเห็นดังนั้นก็ยินดียิ่งนัก ได้ถือกระเช้าเปล่า ไปเรือนฝ่ายภรรยาเห็นไม่มีดอกไม้ในกระเช้า นายมาลาการบอกแก่ภรรยาว่าได้เอาดอกไม้บุษบาพระศากดาแล้วนางได้ตอบว่าธรรมดาพระราชอาชญาเป็นผู้ร้าย กริ้วกราวเดี๋ยวก็ทำความพินาศให้ถึงความตาย ดังนั้นความพินาศนี้พึงมีแก่เรา เพราะเธอได้ทำกรรมไว้

นางได้อุ้มลูกไปเฝ้าพระราชอาชญาขอหย่ากับ นายมาลาการกับพระองค์

พระราชอาชญาทรงทราบความต่ำทราม แห่งจิตของนาง แล้วก็ทำเป็นกริ้วและอนุญาต

ให้นางหย่ากับนายมาลาการ แล้วพระราชอาชญาได้เสด็จไปสู่สำนักพระศากดาถวายบังคมทูลอาราธนา

พระศากดาไปรับภัตตาหารในพระราชวังพระศากดาทรงทราบพระราชหฤทัยของพระราชอาชญา พระองค์

ทรงรับอาราธนาแล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระราชอาชญา แต่พระศากดาทรงพระประสงค์ จะประทับที่

พระลานหลวง จะประกาศคุณงามความดีของนายมาลาการพระราชอาชญาทรงอังกาส พระศากดาพร้อมด้วย

ภิกษุสงฆ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ตามส่งเสด็จพระศากดาไปสู่วิหารเสด็จกลับมาตามนายมาลาการ ถวายถึง

สาเหตุที่ถวายดอกไม้แก่พระศากดา พอทราบเรื่องแล้วทรงพระราชทานรางวัลอย่าง ๘ ชนิด

มีช้าง ๘ เชือก ม้า ๘ ตัว ทาส ๘ คน ทาสี ๘ คน กหาปณะ ๘ พัน นารี ๘ นาง และเครื่องประดับอย่าง

ละ ๘ และบ้านส่วยอีก ๘ หมู่บ้านเป็นอันว่ากรรมดีได้สนองผลให้แก่ นายสุมนมาลาการในวันนั้นเอง

22 อานิสงส์ถวายหมากเบ็งบุษบา

.....องค์สมเด็จพระบรมศาสดาได้เสด็จประทับอยู่ในวิหาร เมืองสาวัตถีพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ๕๐๐

รูปเป็นบริวาร ครั้นพระเจ้าปัสเสนทิโกศลได้ทรงตบแต่งดอกไม้ ของหอมพร้อมกันยังขันหมากเบ็งมี

ข้าวพันก้อนด้วยความประณีตบรรจงเสด็จไปถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข พร้อม

ข้าราชการบริพารทั้งหลาย เมื่อถวายเสร็จแล้วพระเจ้าปัสเสนทิโกศล ได้กราบทูลถามถึงผลอานิสงส์ของ

การสร้างหมากเบ็งบุษบาแก่สมเด็จพระพุทธเจ้า และพระอริยสาวก จะมีอานิสงส์เป็นอย่างไร

พระพุทธ องค์ทรงตรัสพระธรรมเทศนาว่า คุณกรรมหาบพิตรพระราชสมภารบุคคลใดมีใจศรัทธา

ใครจะทำหมากเบ็งกับข้าวพันก้อนถวายบุษบา พระพุทธเจ้าและพระอริยสงฆ์

ผู้นั้นเมื่อทำลายขันธไปแล้วก็จะได้ไปเกิดในสวรรค์เสวยทิพย์สมบัติเป็นสุขสิ้นกาลช้านาน

ดั่งกับหญิงผู้หนึ่ง ซึ่งได้ถวายหมากเบ็งบูชา พระสถูปเจดีย์สมเด็จพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ครั้นทำกาลกิริยาตายไปก็บังเกิดในดาวดึงส์เทวสถาน มีวิมานทองสูงสิบสองโยชน์ มีนางฟ้าพันหนึ่งเป็นบริวาร ได้เสวย ทิพย์สมบัติ มากมายดังนี้แล คุณกรมหาบพิตร อันบุคคลได้ให้หมากเบ็งบูชาพระรัตนตรัยมีผลมากนักเป็นลำดับชั้นตามชั้นหมากเบ็ง คือว่าเมื่อตนได้ตายไปจากมนุษย์โลกนี้แล้วก็ไปอุบัติในบนสวรรค์ชั้นจตุมหาราช เมื่อจุติจากชั้นจตุมหาราชแล้วก็ได้ไปอุบัติขึ้นในชั้นดาวดึงส์ จนถึงชั้นกามาพรเป็นที่สุดตามบุญกุศลที่ตนได้กระทำไว้ได้ เสวยสมบัติ ทิพย์มีวิมานอันงามวิจิตร และมีนางเทพกัญญาอัปสรแวดล้อมเป็นบริวาร นานได้ ๕ ล้านปี ในเมืองมนุษย์จะมีร่างกายผ่องใส ปราศจากสิ่งใดก็จะได้สมความปรารถนาทุกประการ ครั้นจบพระธรรมเทศนาแล้วพระเจ้าปัสเสนทิโกศล พร้อมด้วยข้าราชการทั้งหลายก็มีจิตยินดีปลาบปลื้มบันเทิงใจ ดังนี้ เป็นต้น

23 อานิสงส์การฟังธรรม

.....ในพระนครสาวัตถี มีธรรมมิกอุบาสก คนหนึ่งมีธิดาเจ็ดคน ซึ่งทั้งบุตรและธิดาก็ชวนชวายนในการให้ทาน มีการถวายสลากยาคุ สลากภัตต์ ปักจิกภัตต์ อุโปสถิกภัตต์ อาคันตุกภัตต์ คนละอย่างกัน บุตรธิดาเหล่านั้น จึงได้ชื่อว่าอนุชาตบุตร ด้วยกันทั้งนั้น

ครั้นต่อมาวันหนึ่งธรรมมิกอุบาสก ได้ป่วยเป็นไข้ขึ้น อายุและสังขารก็ถอยลง มีความประสงค์ จะฟังธรรมจึงส่งสาส์นไปยังสำนักพระศาสดาขอให้พระองค์จัดส่งภิกษุสักแปดรูปหรือสิบหกรูป พระศาสดาก็ทรงส่งภิกษุไปแล้ว ธรรมมิกอุบาสกก็พูดว่าท่านเจ้าข้า การที่เห็นพระผู้เป็นทั้งหลาย ข้าพเจ้าหาได้ยากมาก เพราะข้าพเจ้ามีกำลังน้อย ดังนั้นขอท่านพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย จงสวดพระสูตรหนึ่งเถิด พระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายก็สวดพระสูตรสติปัญญาอันให้ธรรมมิกอุบาสกฟัง ทันใดนั้น รถหกคันประมาณร้อยห้าสิบโยชน์ประดับด้วยเครื่องอสังการครบทุกอย่างเทียมด้วยม้าสินธพ หนึ่งพันได้แล่นมาแต่เทวโลกทั้งหกชั้น พวกเทวดาผู้ประจํารถก็กล่าวกันว่า พวกข้าพเจ้าจกนำไปสู่เทวโลกของพวกข้าพเจ้า ธรรมมิกอุบาสก ไม่ปรารถนาอันตรายแก่การฟังธรรมจึงกล่าวว่ารอก่อนดังนั้นภิกษุทั้งหลายก็พากันนิ่งเสีย ด้วยเข้าใจว่าธรรมมิกอุบาสกบอกให้หยุด บุตรและธิดาก็พากันร้องให้ว่าบิดาของตน เมื่อก่อนนี้เป็นผู้สนใจการฟังธรรมแต่บัดนี้กลับห้ามไม่ให้ภิกษุสวดด้วย บิดาของเราแล้วตาย ภิกษุทั้งหลายก็พากันกลับสู่สำนักธรรมมิกอุบาสก เผลอไปคู่หนึ่ง เมื่อได้สติแล้วถามบุตรว่าเจ้าทั้งหลายคำครวญกันทำไม และพระภิกษุไปไหนกันเสียหมดเล่า ข้าแต่พ่อ พ่อได้สั่งให้พระภิกษุหยุดสวด แล้วภิกษุทั้งหลายได้กลับไปหมดแล้วพวกฉันมาคิดว่า ธรรมศาสด์ผู้ไม่กลับความตายย่อมไม่มี

พ่อไม่ได้พูดกับพระผู้เป็นเจ้า ถ้าเช่นนั้นพ่อพูดกับใคร พ่อบอกกับเทวดาทิ้งหลาย ที่เอารถซึ่งประดับมาหกคัน แต่เทวโลกหกชั้น แล้วหยุดอยู่ในอากาศแล้วบอกพ่อกับเทวดาเหล่านั้น พ่อจึงบอกให้รอก่อน รอก่อน ดังนี้ รอยุ่ที่ไหนเล่าพ่อ พวกฉันไม่เห็น

พ่อจึงถามว่า "ดอกไม้ที่ร้อยเป็นพวงมีบ้างไหม"

ลูก "มีพ่อ"

พ่อ "เทวโลกชั้นไหนน่ารักนรมย์"

ลูก "คฤติพิภพ ซึ่งเป็นที่อยู่ของพระโพธิสัตว์ทุก ๆ พระองค์ น่ารักนรมย์พ่อ"

ถ้าเช่นนั้นเจ้าจงอธิษฐานว่า ขอพวงดอกไม้จงคล้องอยู่ที่รถมาแต่คฤติพิภพ แล้วโยนพวงดอกไม้ขึ้นไปบุตรทั้งหลายโยนดอกไม้ขึ้นไป พวงดอกไม้ก็คล้องอยู่ที่งอนรถห้อยอยู่ในอากาศ มหาชนเห็นพวงดอกไม้แต่ว่าไม่เห็นรถ อุบาสกพูดว่าพวกเขาเห็นดอกไม้ที่อยู่ในอากาศแล้วมิใช่หรือ บุตรธิดาทั้งหลายบอกว่าเห็นแล้วจึงบอกว่านั้นแหละ พวงดอกไม้ได้แขวนอยู่ที่รถชั้นคฤติพ่อจะไปสู่คฤติพิภพ พวกเจ้าอย่าตกใจไปเลย เมื่อต้องการจะไปบังเกิดในสำนักเดียวกับพ่อ ก็จงทำบุญให้ทาน รักษาศีลแล้วฟังธรรมตามโอกาสเวลาสมัย ดังที่เราได้ทำไว้แล้วนั้นแหละ ครั้นแล้วธรรมมิกอุบาสกก็ทำกาลกิริยาตายไป ไปประดิษฐานอยู่ในรถที่มาแต่ชั้นคฤติพิภพ มีนางเทพอัปสรพันหนึ่ง แวดล้อมวิมานแก้ว ประมาณย์สิบห้าโยชน์ได้ปรากฏคอยรอรับธรรมมิกอุบาสกนั้น

24 อานิสงส์ถวายข้าวจี

.....มีใจความว่าพระบรมศาสดา ประทับอยู่ในพระเชตะวันมหาวิหารวันหนึ่งพระองค์ได้ทรงเล็งพระญาณ ตรวจดูหมู่สัตว์โลกในเวลาใกล้รุ่ง ก็ปรากฏเห็นนางปุณณทาสีในฝ่ายพระญาณของพระองค์ว่า นางปุณณทาสีจักต้องตายในวันนี้อย่างแน่นอน ถ้าพระองค์ไม่เสด็จไปอนุเคราะห์ก็จะต้องไปสู่ทุกติ พระองค์ทรงมีพระเมตตากรุณาแก่สัตว์โลกได้ไปโปรดให้พ้นจากบาปอกุศลบรรลู่ถึงความสุข มีมรรคผลนิพพานตามบารมีของสัตว์นั้น ๆ จะสังสมไว้มากน้อยเพียงใด ส่วนนางปุณณทาสี นี้ก็เช่นเดียวกัน พระองค์ได้เสด็จไปโปรดในเวลาบิณฑบาต

พระองค์ทรงนุ่งห่มจีวรอันเป็นปริณิชนาทแล้วมีพระ อานนท์ ถือบาตรตามเสด็จไปสู่ที่อยู่ของนางปุณณทาสี

ส่วนนางปุลณทาสีเป็นคนยากจนใจใญ่ไร้ทรัพย์ อาศัยอยู่ในเรือนเศรษฐีชาวกรุงราชคฤห์เลี้ยงชีวิต
เป็นอยู่

ในเช้าวันนั้นนางถูกเศรษฐีให้ตำข้าววัน ยันค่ำ แต่ก็ไม่ได้

ครั้นรุ่งเช้าก็ลุกขึ้นแต่เช้ามีจุดไฟซ้อมตำต่อไป พอสว่างก็เสร็จพอดี นางจึงเอารำ

อ่อนผสมกับข้าวปั้นให้เหนียว แต่เผ่างไฟให้สุกดีแล้วก็ใส่พวยยกครุขึ้นบนบ่าเดินไปตักน้ำปรรณนา

จะนำไปบริโภครด้วยตนเอง ครั้นไปถึงในระหว่างทาง เห็นพระบรมศาสดากับพระอานนท์บิณฑบาต ก็

เกิดศรัทธาเลื่อมใส โดยมาคิดว่าเราตกทุกข์ได้ยากลำบากทั้งกายและใจ ต้องเป็นทาสีอาศัยเศรษฐีเลี้ยง

ชีวิตเป็นอยู่ วันหนึ่งวันหนึ่งเท่านั้น ก็เพราะเราไม่ได้ให้ทานรักษาศีลทำบุญไว้ในชาติปางก่อน ชาตินี้

เราจึงได้เดือดร้อนลำบากมากในความเป็นอยู่ แต่ที่เราได้พบพระพุทธเจ้าแล้วแต่ไม่มีของที่ถวาย

เห็นมีแต่ข้าวจีบนี้แต่ว่ามันเป็นของเลวไม่ประณีต พระพุทธเจ้าจะทรงอนุเคราะห์ฉันหรือ แต่ข้าขึ้นชื่อ

ว่าพระพุทธเจ้าแล้วย่อมมีพระเมตตามหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ย่อมไม่รังเกียจว่าของจะประณีตหรือ

เลว

... เมื่อนางคิดดังนั้นแล้วจึงเดินเข้าไปหาพระบรมศาสดาแล้วอาราธนาว่า หนุเต ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ

พระองค์ทรงรับข้าวจีบนี้ ของหม่อมฉันผู้เป็นคนยากจนใจใญ่เกิดพระพุทธเจ้าข้า พระศาสดาจึงทรง

เปิดบาตรรับข้าวจีบ ของนางปุลณทาสี แล้วเสด็จไปบ้านของเศรษฐี นางปุลณทาสี ครั้นใส่บาตรแล้วก็

ยังยืนอยู่ที่นั่น มองดูพระพุทธเจ้ากำลังเสด็จไปสู่บ้านเศรษฐีนั้น ก็มาคิดอีกว่าเมื่อพระศาสดาเสด็จไปฉัน

ข้าวในบ้านเศรษฐี ภัตตาหารในเรือนของเศรษฐีล้วนแต่ของดี ๆ มีกลิ่นรสอันโอชา เป็นของที่ประณีต

น่าขบฉัน ส่วนข้าวจีบของเราเป็นของเลวทราม พระองค์คงไม่ฉันแน่จะต้องเอาโยนทิ้งให้กาและสุนัขเลีย

.... สมเด็จพระบรมศาสดาทรงทราบวาระจิตของนางปุลณทาสี ว่าคิดอย่างไร จึงรับสั่งให้พระอานนท์ปู

ลาดอาสนะ ที่ภายใต้ร่มทางแล้วเสด็จประทับนั่งฉันข้าวจีบนั้นให้นางปุลณทาสีเห็น ครั้นทำภัตตาหารเสร็จ

แล้วตรัสพระสัทธรรมเทศนาอนุโมทนาของนางปุลณทาสี ว่าขึ้นชื่อว่าโภคสมบัติ ของบุคคลผู้ตระหนี่

อันมีอยู่ในมนุษย์โลกนี้ จะมากสักหมื่นแสนหรือมากกว่านั้นก็ตาม หาประเสริฐเท่ากับข้าวปั้นหนึ่งอัน

บุคคลให้ทานแล้วนั้นไม่ เพราะวาโภคทรัพย์ทั้งหลายที่มีอยู่กับบุคคลผู้ตระหนี่เหนียวแน่นไม่เป็น

ประโยชน์อันใดเลย แต่จะกินก็ทั้งยากกลับแต่จะหมดเปลืองไปครั้นผู้ตระหนี่นั้นตายลง สมบัติเหล่านั้น

ก็เป็นของคนอื่น ไปมิได้ติดตามไปสู่ปรภพเบื้องหน้า แต่ทานอันมีประมาณน้อยที่บุคคลได้ถวายแล้วใน

พระอริยเจ้าเพราะทานนั้นเป็นบันไดไปสู่สุคติสวรรค์ และเป็นเสบียงเลี้ยงตนไปในหนทางทุกรกัณการ

ในคราวที่ดับขันธแล้ว เมื่อจบพระสัทธรรมเทศนาลงแล้วนางปุลณทาสีได้ช้องสาธุการบังนึ่งในทาน

สมบัติ ที่คนได้ทำแล้วนั้น ถวายอภิวัตพระศาสดาจารย์แล้ว หลีกไปในขณะที่นางเดินไปตามทางนั้น ด้วยความอิมเอิบยินดี ไม่ได้ทันพิจารณาถูกทางเดินไปเหยียบงูเห่า ในระหว่างทาง งูเห่าเลยขบกัดเท้านาง เข้าพิษได้ แล่นเข้าปาสู่หัวใจ นางปุลณทาสีก็ทำกาลกิริยาตายไปในที่นั้นแล้ว ได้ไปเกิดบนสวรรค์เสวยทิพย์สมบัติ มีนางฟ้าพันหนึ่ง แวดล้อมเป็นบริวาร ก็เพราะอานิสงส์ที่นางได้ถวายข้าวจีบ้นแก่พระพุทธเจ้า

25 อานิสงส์ข้าวประดับดิน (ใส่บาตร)

.....ทุกคตะคนเจริญใจ ไร้ทรัพย์ ความว่า สมัยหนึ่งมีบุรุษเจริญใจ ไร้ญาติพี่น้องได้ อาศัยพวกรชาวบ้านเลี้ยงชีพไปวันหนึ่ง ๆ แต่ว่ามีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพุทธศาสนา ประารถนาใคร่จะถวายทานอยู่เนืองนิตย์แต่ไม่มีวัตถุทานอันประณีตพอจะทำถวายทาน ได้อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันที่ชาวบ้านได้ทำบุญข้าวประดับดิน หมู่ชนทั้งหลายก็เตรียมอาหารบิณฑบาต นำไปสู่อารามอย่างล้นหลามด้วยหน้าตาผ่องใสรื่นเริงด้วยกันทุกคน ฝ่ายบุรุษเจริญใจคนนั้นออกจากกระท่อมน้อยก็แลดูประชาชนเขาทำบุญกันรื่นเริงแจ่มใส น้ำตาก็ไหลรินลงอาบหน้าโดยไม่รู้ตัว ในเมื่อความโศกเศร้าน้อยใจอยู่นั้นก็พอดีเหลือบไปเห็นพระภิกษุรูปหนึ่งเที่ยวโฉบบิณฑบาตมาหยุดตรงหน้าของทุกคตะนั้นก็เกิดศรัทธาแรงกล้านึกถึงข้าวก้อนหนึ่งประมาณเท่าผลมะตูมที่ตนหามาได้ ก็รีบไปเอามาใส่บาตรแก่ภิกษุรูปนั้นด้วยความปีติยินดี ความเสียใจน้อยก็หายไปแล้วอุทิศส่วนกุศลที่ทำแล้วนั้น ไปถึงสัตว์ทั้งหลายมีบิดามารดา เป็นต้น

ท่านกล่าวว่า มีเปรตชนซึ่งเป็นญาติของทุกคตะนั้น ยมพบาลได้ปล่อยไปเที่ยวแสวงหาอาหารพอดีกับการทำบุญ ของทุกคตะผู้เป็นญาติอุทิศไปถึงพากันอนุโมทนา แล้วก็อวยพรให้ทุกคตะผู้เป็นญาตินั้นประสบด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ทุกทิพารাত্রีกาล ฝ่ายพระยายมราช เมื่อทราบว่สัตว์นรกเปรตวิสัยนี้มีส่วนบุญ อันได้กระทำไว้ เพราะการรับอนุโมทนาทานที่ญาติได้อุทิศไปถึงตนจึงปล่อยให้พ้นจากกรรมในนรกแล้วก็ถือปฏิสนธิในเทวสถานด้วยอำนาจวาสนาบารมีของทุกคตะส่งไปถึงนั้น ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาทุกคตะได้แสวงหาเลี้ยงชีพก็คล่องแคล่วไม่ขัดสน นำตนให้ประสบความสำเร็จเป็นลำดับมา ถึงกับมีทรัพย์ทำการค้าขายได้โดยสะดวก ก็ได้ทำบุญกุศลทวีขึ้นเป็นลำดับ มีการให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา เป็นต้น ครั้นถึงเวลาอายุขัยก็ทำกาลกิริยาตายไป ก็บังเกิดในสวรรค์เป็นเทพบุตร มีนางเทพอัปสรแวดล้อมเป็นยศบริวารเมื่อหมู่ญาติที่เป็นเทพธิดา ทราบข่าวก็พากันไปถือเครื่องสักการบูชาคุณแก่เทพบุตรนั้น

26 อานิสงส์สลากภัตต์ (ข้าวสาร)

.....เพราะบุญในคราวนี้เป็นการทำบุญแตกต่างกว่าธรรมดาเพราะมีการจับสลาก แล้วก็ถวายไปตาม รายชื่อพระภิกษุสามเณรที่จับได้นั้น การทำบุญนี้เป็นการไม่จำเพาะเจาะจงว่าจะเป็นพระภิกษุรูปใดหรือ สามเณรองค์ใดก็ยินดีถวายทั้งนั้นเป็นการกำจัดกิเลสชนิดหนึ่งเรียกว่าอคติเสียได้ ท่าน สีล การฟังธรรม ในอดีตกาลล่วงมาแล้ว มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า ปทุมมุตตระ อาศัยอยู่ใน กรุงสาวัตถีนครเป็นที่โคจรบิณฑบาต

..... มีสามีภรรยาคนหนึ่งเป็นคนยากจนอนาถา อยู่ในพระนครนั้น แสวงหาเลี้ยงชีพด้วยการรับจ้างหาฟืนขาย อยู่มาวันหนึ่งบุรุษผู้สามีพิจารณาการเลี้ยงชีพที่ฝืดเคืองนักก็ เนื่องมาจากตนมิได้บำเพ็ญกองการกุศล มีการให้ท่านรักษาศีล สดับรับฟังพระธรรมเทศนาและเจริญ เมตตาภาวนาเป็นต้นในชาติปางก่อนอย่างแน่นนอน มาในชาตินี้จึงเป็นคนใจเฝ้าใจไร้ทรัพย์อับปัญญา เมื่อ มาพิจารณาดังนี้แล้ว จิตใจก็อยากจะทำบุญให้ท่านเพื่อจะได้เป็นนิชুমทรัพย์ เป็นเสบียงไปในปรภพ เบื้องหน้า จึงปรึกษากับภรรยาของตนตามที่เจตนาดำริไว้ในวัน ฝ่ายภรรยาก็คล้อยตามไปด้วยความยินดี รีบจัดแจงหาเครื่องไทยทาน ทำตามสมควรแก่กำลังของตน แล้วนำไปสู่อารามทำเป็นสลากภัตต์พร้อมกับ มหาชนทั้งหลาย สามีภรรยาผู้นั้นจับสลากถูกภิกษุรูปหนึ่งจึงน้อมเข้าไปถวายด้วยความปีติ แล้วตั้ง ความปรารถนาว่าเศษบุญกุศลผลทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้าบริบูรณ์ด้วยศกดิ์สมบัติบริวาร ขึ้นชื่อว่าความ ตกทุกข์ได้ยากใจเหมือนในชาตินี้อ่า ได้ฟังมีแก่ข้าพเจ้าในภพต่อ ๆ ไปเลย สามีภรรยาผู้นั้นอยู่ต่อ มาจนสิ้นอายุขัยทำกาลกิริยาตายไปแล้วก็อุบัติในดาวดึงส์สวรรค์สิ้นบุญแล้วก็มาเกิดเป็นพระเจ้าศรัทธา ดิสาสะ ณ เมืองพาราณสี พระเจ้าศรัทธาดิสาสะนั้นครั้งกลับชาติมาก็คือพระตถาคตนี้เอง เมื่อสิ้นกระแส พระธรรมเทศนาแล้วเหล่าพุทธบริษัททั้งหลาย มีพระเจ้าปัสเสนทิโกศลเป็นต้น ก็ชื่นชมผลทานในการ ถวายสลากภัตต์เป็นอย่างยิ่งนัก

27 อานิสงส์สังฆทาน

.....การถวายอาหารบิณฑบาตแก่ภิกษุสงฆ์ให้แก่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่ได้พร้อมใน กันนำอาหารบิณฑบาตพร้อมด้วยเครื่องบริวารทั้งหลายมาถวายในท่ามกลางสงฆ์มิได้จำเพาะเจาะจงแก่ พระภิกษุรูปใดรูปหนึ่งก็หามิได้ อย่างนี้เรียกว่าสังฆทานอีกอย่างหนึ่งเรียกว่าถวายทานเจาะจงบุคลิก รูป นั้น รูปนี้ อย่างนี้เรียกว่า ปาฏิบุคลิกทาน จึงจัดเป็น ๒ ประเภทดังที่ได้แสดงมาแล้วนั้นการถวายทานนั้น ถ้าถวายเป็นสังฆทานมีผลานิสงส์มากกว่าบุคลิกทาน

จากดังจะเห็นจากพระสิวลีเถระผู้มีลาภมาก จนได้รับเป็นเอตทัคคะ จากพระพุทธเจ้าว่าเป็นผู้เลิศด้วยลาภ จะไปทางไหน ก็มีแต่อดิเรกลาภ เหลือหลาย บริบูรณ์ ก็เพราะท่านได้ถวายทานมาแต่ในชาติปางก่อน ชาตินี้ท่านก็มีความสุขกายสบายใจไม่เดือด

ร้อนนอคอยาก ความพิศดารว่าในสมัยหนึ่ง พระผู้เป็นเจ้าสิวลีได้เกิดเป็นบุตรของเศรษฐี เมื่อเจริญวัยขึ้น มาก็มีจิตศรัทธาเลื่อมใสได้ให้ทานแก่พระปัจเจกโพธิ์วันละองค์ ๆ ครั้นต่อมาได้รับสมบัติแทนบิดา เป็นเศรษฐีก็ถวายทานแก่พระปัจเจกโพธิ์ขึ้นอีกรวมเป็น ๗ องค์ ต่อวัน ตลอดมากระทำอยู่ดังนี้จนสิ้นชีพ ก็ได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นยามามีวิมานสูง ๓๐ โยชน์ มีนางฟ้าเทพอัปสรหนึ่งหมื่นเป็นบริวาร เสวยสุขทิพย์สมบัติในชั้นยามาประมาณ โกฎิปีในเมืองมนุษย์ ครั้นถึงศาสนาของสมเด็จพระพุทธเจ้าของเราทุกวันนี้จึงจุติมาถือกำเนิดในตระกูลเจ้าสาकยะ บริบูรณ์โภคสมบัติยิ่งนัก ครั้นเจริญวัยขึ้นมาก็ออกบวชต่อพระพุทเจ้า ได้บรรลุปะเป็นพระอรหันต์จีณาสพ มีชื่อว่าพระสิวลีเถระ เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายที่มีลาภมาก พระเถระจะไปสู่สถานทีใดเทวดามนุษย์ทั้งหลายย่อมสักการบูชาด้วยเครื่องไทยทานอย่างมากมายแม้บริวารของท่านก็พลอยบริบูรณ์พูนสุขไปด้วยดังนี้ ก็เพราะอานิสงส์แห่งการถวายทานให้เป็นสังฆทาน

28 อานิสงส์สร้างหนังสือ

.....ดังมีใจความว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าเสด็จประทับอยู่ในเขตวันมหาวิหาร ณ กรุงสาวัตถิ ในเวลานั้นพระสารีบุตรเถระเจ้ามีความประสงค์ว่าจักทูลถามพระพุทเจ้าให้ทรงแสดงธรรมประกาศอานิสงส์สร้างพระไตรปิฎก ให้ทราบทั่วถึงกันแก่พุทชบริษัทยะเถระเจ้าก็เข้าเฝ้าทูลถามแก่พระผู้มีพระภาคเจ้าว่าข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าชนทั้งหลายให้พุทศาสนาเ็นยาวถึง ๕ พันวัสสา จะมีอานิสงส์เป็นประการใด พระพุทเจ้าข้า

..... พระพุทเจ้าทรงตรัสว่า คุณรท่านสารีบุตร ถ้าชนทั้งหลายมีจิตศรัทธาเลื่อมใสเช่นนั้นแล้ว เมื่อตายไปแล้วก็จักรได้เสวยราชสมบัติเป็นพระเจ้าจักรพรรดิราชถึง ๘ หมื่น ๔ พันกัลป์ ไซ้แต่ท่านั้น เมื่อเคลื่อนจากความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิแล้ว ก็จะได้เป็นพระราชา มีอนุภพอีก ๕ อสงไขย ต่อจากนั้นก็ไ้เสวยสมบัติในตระกูลต่าง ๆ เป็นลำดับไป ก็อตระกูลพราหมณ์ มหาศาล ตระกูลเศรษฐีคฤหบดี และเป็นภูมิเทวดาอากาศเทวดา อย่างละ ๕ อสงไขย ต่อแต่นั้นก็จะได้เสวยในสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น เป็นลำดับไปชั้นละ ๘ อสงไขย เมื่อจุติจากชั้นเทวโลกแล้ว มาถือกำเนิดเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะมีร่างกายบริสุทธีผุดผ่อง เป็นที่รักใคร่แก่คนทั้งหลายที่ได้พบเห็นทั้งน้ำใจก็บริสุทธีสุจริตปราศจากบาปกรรมอกุศลทั้งปวง และเป็นผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาดรอบรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม ดังนี้เป็นต้น คุณรท่านสารีบุตรเมื่อตลาคตสร้างบารมีอยู่ได้เกิดเป็นอำมาตย์ของพุทชบิดา แห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้า พระนามว่า ปุราณ โคคม ได้สร้างพระไตรปิฎกไว้ให้สืบองค์ได้ตั้งความปรารถนาขอตรัสเป็นพระสัมมาสัมพุทเจ้าพระองค์หนึ่งเกิดในอนาคตกาลนั้น สมเด็จพระปุราณ โคคมบรมศาสดาทรงพยากรณ์ไว้ว่า อำมาตย์ผู้นี้ต่อไปภายภาคหน้า จะได้ตรัสเป็นพระสัมมาสัมพุทเจ้าพระองค์

หนึ่งมีพระนามว่า พระสมณ โคคมก็คือพระตถาคต เรายังเองครั้งนี้แลก็สิ้นสุดพระกระแสนธรรมเทศนา ที่พระบรมศาสดาทรงแสดงแก่พระสารีบุตรเถระเจ้าแต่เพียงเท่านี้

29 อานิสงส์ปลุกต้นไม้โพธิ์

.....มีใจความว่าพระปุตตินทนายกัศเฑาะรูปนี้ได้บวชในศาสนาของพระสมณ โคคม

บรมศาสดาของเราท่านได้บำเพ็ญเพียรเรียนวิปัสสนาจนสำเร็จพระอรหันต์ประกอบด้วยอภิญญา ๖ เชี่ยวชาญนัก เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้บรรลุพระอรหันต์แล้ว วันหนึ่งนั่งอยู่ในที่สงัด พระเถระเจ้าได้ระลึกถึงปุพพกรรมที่ทำให้ได้บรรลุถึงอรหัตตผล เพราะเหตุกุศลผลบุญอะไรที่ตนได้กระทำไว้ในชาติปางก่อน จึงได้เสวยวิมุตติสุขถึงเพียงนี้

พระเถระเจ้าก็ทราบชัดโดยทิพจักขุญาณ แต่เมื่อมีความประสงค์จะ แสดงถึงผลบุญ

จะได้เป็นประโยชน์แก่พุทธบริษัทต่อไปในภาคหน้า จึงได้ลุกจากอาสนะไปสู่ที่บริษัท

ทั้ง ๔ แล้วกล่าวว่า วิปัสสิสสุ ภควโต ดังนี้เป็นอาทิความว่า คูกรพุทธบริษัททั้งหลายเมื่อครั้งศาสนา

พระวิปัสสิสัมมาสัมพุทธเจ้า อาตมาได้กำเนิดเกิดเป็นบุรุษผู้หนึ่งมีจิตเลื่อมใสในพระศาสนาวันหนึ่ง

อาตมาได้ออกจากบ้านไปสู่อาราม ได้ทัศนเห็นต้นไม้ศรีมหาโพธิ์เศร้าหมอง รกปกคลุมไปด้วยหญ้า

และใบไม้ จึงได้ชำระตากถางหญ้า และปิดกวาดใบไม้ให้สะอาด แล้วขนทรายมาเกลี่ยทำให้เสมอ ทำ

เป็นแท่นที่ได้ต้นศรีมหาโพธิ์นั้น แล้วตกแต่งประดับประดาด้วยดอกไม้ของหอม คุณแล้วเป็นที่รื่นรมย์

เมื่อกระทำแล้วมีความปีติยินดียิ่งนัก ครั้นเมื่อถึงมรณะสมัยใกล้จะทำกาลกิริยาตายจิตก็ระลึกถึงกุศลที่

ตนได้ทำการปิดกวาด ชำระ และก่อแท่นที่ต้นศรีมหาโพธิ์ ครั้นตายแล้วก็ไปอุบัติในชั้นดุสิตเสวย

ทิพยमानทอง มีหมუნางเทพอัปสรแวดล้อมเป็นบริวาร ครั้นจุติจากเทวโลกได้มาถือกำเนิดในมนุษยโลก

เป็นพระเจ้าจักรพรรดิราช ได้ท่องเที่ยวอยู่ในสังสารวัฏฏ์มาจนถึงศาสนาแห่งพระสมณ โคคมสัมมาสัม

พุทธเจ้า อาตมาได้เกิดในตระกูลเศรษฐี ครั้นเจริญวัยขึ้นก็ออกบวชในพระพุทธศาสนา เจริญวิปัสสนา

ไม่นานนักก็ได้บรรลุพระอรหันต์ ก็เพราะบุญกุศลที่ได้ปลุกต้นไม้ศรีมหาโพธิ์นี้ก่อนพระแท่นนั้น เป็น

ปฐมเหตุครั้งนี้เป็นต้น เมื่อจบพระธรรมเทศนาลงแล้ว พุทธบริษัททั้งหลาย ก็มีความยินดีในธรรมภาษิต

ที่พระเถระเจ้าแสดงเป็นยิ่งนัก

30 อานิสงส์ต่ออายุ

.....บุญต่ออายุนี้นับว่าเป็นการไม่ประมาท เพราะทำตามประเพณีของพุทธศาสนา ได้อารามนา

พระสงฆ์มาเจริญพระพุทธมนต์ สวดพระปริตแล้วยังมาจัดให้มีพระธรรมเทศนาอีกด้วยดังนี้ แม้แต่ใน

เมื่อองค์สมเด็จพระบรมศาสดายังมีพระชนม์อยู่ พระองค์ก็ได้ทำทรงทำมาแล้วกับอายุวัฒนกุมาร ดัง

อาตมาภาพจักยกแสดงเป็นนิทสนอุทาหรณ์ เพื่อจะได้เป็นเครื่องประดับสติปัญญาบารมีกุศลสืบต่อไป
ดั่งมีใจความว่ามีพราหมณ์ ๒ คน เป็นชาวทีฆลัมพิกนคร บวชในลัทธิกายนอกพระศาสนาบำเพ็ญตบะ
อยู่สิ้น ๑๘ ปี บรรดาพราหมณ์ ๒ คนนั้น คนหนึ่งคิดว่าประเพณีของเราจักเสื่อมจึงได้สีกขายบริวารของ
คนให้แก่ชนทั่วไป เสร็จแล้วได้ภรรยาคนหนึ่งพร้อมด้วยโค ๑๐๐ ตัว ทรัพย์ ๑๐๐ กหาปณะ ตั้งไว้เป็น
ทุน ฝ่ายภรรยาของเขาคลอดบุตรแล้ว

ส่วนสหายนอกนี้ไปสู่อ่างดินกลับสู่ครานั้นเมื่อพราหมณ์สหายทราบข่าว จึงได้พาบุตรภรรยา
ไปเยี่ยม เมื่อไปถึงพราหมณ์และภรรยาไหว้สหายก็กล่าวว่า ขอให้ท่านทั้ง ๒ จงมีอายุยืน ถึงคราวบุตร
ไหว้สหายไม่ได้พูดว่าอะไร พราหมณ์ตกใจ จึงได้รับถามว่าทำไมละสหาย เมื่อเราทั้งสองไหว้จึงกล่าว
ว่าจงมีอายุยืน คราวบุตรไหว้ทำไมจึงไม่พูดว่าอะไร เหตุไรจะมีขึ้นหนอ สหาย เด็กนี้จะตายภายใน
๗ วัน พราหมณ์รู้สึกตกใจเป็นกำลัง จึงได้ถามอุบายแก่ว่าสหายมีวิธีแก้บ้างไหม สหายไม่มีแล้ว วิธีแก้
นี้เราเห็นสมณโคดมพระองค์เดียวพระองค์มีวิธีแก้ไขอย่างเลิศสหาย เราจะไปได้อย่างไรเดี๋ยวตบะของ
เราก็จืดมนเท่านั้น ลูกตายกับตบะเสื่อมจะเอาอย่างไรหนอ

..... พราหมณ์เลยตัดสินใจพาบุตร และภรรยาไปสู่สำนักของพระศาสดาเมื่อถึงแล้วก็ ไหว้พระ
ศาสดาพระองค์ก็ตรัสว่าจงมีอายุยืน ต่อเมื่อบุตรน้อยไหว้พระศาสดาก็ไม่ตรัสว่าอะไร พราหมณ์จึง
กราบพูลถึงวิธีแก้ไขเหตุนั้น พระศาสดาตรัสอุบายที่จะไม่ให้เด็กนั้นตายใน ๗ วัน แก่พราหมณ์ว่า ท่าน
เองทำมณฑปไว้ เมื่อเสร็จแล้วก็นิมนต์พระสงฆ์ไปเจริญพระพุทธมนต์ ๘ รูป หรือ ๑๖ รูป พราหมณ์จึง
รับได้พระเจ้าเข้า

....พระศาสดาเมื่อพราหมณ์สร้างมณฑปเสร็จแล้ว จึงได้ส่งภิกษุไปตามจำนวนที่พราหมณ์ต้องการ
ภิกษุได้เจริญพระพุทธมนต์สิ้น ๗ วัน ในวันที่ ๗ พระศาสดาได้เสด็จไปเอง เจริญพุทธมนต์ด้วยหมู่ภิกษุ
อวรุทธกษัตริย์ผู้บำรุงท้าวเวสสุวรรณ ต้องการจะจับเด็กนั้นไปกินเป็นอาหาร ก็กลับไปด้วยความผิดหวัง
ในวันที่ ๘ สองสามีภรรยาได้นำบุตรมาวางไว้แทบพระบาทของพระศาสดา พระองค์จึงตรัสว่าขอเจ้าจง
มีอายุยืน พราหมณ์ถามด้วยความสงสัยว่าจะมีอายุเท่าไร พระเจ้าเข้า พระศาสดาตรัสตอบว่า ๑๒๐ ปี
พราหมณ์

พราหมณ์ ๒ สามิภรรยาจึงตั้งชื่อบุตรว่า อายุวัฒนกุมาร เมื่อเขาเติบโตแล้วได้มีอุปาสก ๕๐๐
คน แวดล้อมแล้ว ภิกษุทั้งหลายสนทนากันใน โรงธรรมว่าผู้มีอายุทั้งหลายอายุวัฒนกุมารนี้จะตายภายใน
๗ วัน แต่แล้วกลับจะมีอายุ ๑๒๐ ปี เหตุเป็นเครื่องเจริญแห่งอายุ ของสัตว์เห็นจะมี พระศาสดาเสด็จมา
แล้วตรัสถามว่า ภิกษุทั้งหลายพวกเธอสนทนาด้วยเรื่องอะไรกัน เมื่อภิกษุกราบทูลว่า เรื่องชื่อนี้พระองค์

จึงตรัสว่า ภิกษุทั้งหลายอายุเจริญอย่างเดียวกันเท่านั้นหามิได้ ก็สัตว์เหล่านี้ไว้ท่านผู้มีพระคุณ ย่อมเจริญด้วยเหตุ ๔ ประการ พ้นจากอันตรายดำรงอยู่จนตลอดอายุทีเดียว

31 อานิสงส์สร้างธรรมาสน์

.....ความว่าในสมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาของเราเสด็จประทับอยู่ในพระเชตวันมหาวิหาร พร้อมด้วยพระสาวกทั้งหลาย ในกาลครั้งนั้นยังมีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อเมณฑก ที่ได้ชื่อเช่นนั้นเพราะเศรษฐีนั้นมีรูปแพะทองคำอันมีอุทยานุภาพมาก ภิกษุสงฆ์จึงได้โจทหากันอยู่ในคันธกฤ

..... ในกาลครั้งนั้นสมเด็จพระบรมศาสดา ได้ตรัสพระธรรมเทศนาว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ในกาลครั้งหนึ่ง ยังมีเมณฑกเศรษฐี แต่ในกาลครั้งก่อนนั้น ท่านได้เกิดมาในศาสนาของพระเจ้าวิปัสสีมีนามว่า อินทเศรษฐีท่านมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระบรมพุทธานุภาพ ได้สละทรัพย์และน้ำพักน้ำแรงออกก่อสร้างธรรมาสน์ถวายเป็นทานแก่พระพุทธเจ้าวิปัสสี เพื่อนั่งแสดงพระธรรมเทศนา และได้สร้างรูปแพะทองคำอีก ๕ ตัว รongเป็นบันไดขึ้นเพื่อเสด็จไปเทศน์ได้โดยสะดวก เมื่อเสร็จแล้วท่านก็ได้ถวายแก่พระวิปัสสีพุทธเจ้า พร้อมทั้งตั้งความปณิธานว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จด้วยฤทธิ์แพะทองคำนี้เถิด

..... กาลต่อมาครั้นสิ้นอายุขัย เศรษฐีนั้นได้ไปเกิดบนสวรรค์ มีวิมานทองสูงได้ ๑๐ โยชน์ มีนางฟ้าเทพอัปสรพันหนึ่งเป็นบริวาร วิมานนั้นประกอบด้วยแก้ว ๗ ประการ อันรุ่งเรืองลือชาปรากฏในเทวโลกนั้น ชื่อว่าอินทเทวบุตร ครั้นจุติจากชั้นดาวดึงส์ ก็ได้มาบังเกิดในเมืองพาราณสีได้เป็นมหาเศรษฐีมีข้าวของเป็นอันมากหาที่จะนับจะประมาณมิได้ ครั้นสิ้นชีพอายุขัยก็ได้นำตนไปอุบัติในเทวโลกอันเป็นเทวสถานอันอุดม โอฬารไพศาลของพวกเทพนิกรอีกครั้ง จนกระทั่งถึงศาสนาแห่งพระพุทธเจ้าของเรา จึงก็ได้จุติจากเทวโลกมาบังเกิดเป็นเมณฑกเศรษฐี ครั้นเมณฑกกุมารเจริญวัยขึ้นได้ ๑๖ ปีนั้นแพะทองคำก็จึงทำฤทธิ์ให้เงินทองข้าวของในท้องแพะนั้น ไหลออกมาเป็นอันมาก เมณฑกกุมารได้เสวยซึ่งสมบัติข้าวของเหล่านั้นจึงมีนามว่า เมณฑกเศรษฐี นี้ก็ด้วยผลที่ท่านมีใจเจตนาดี หรือหวังดีต่อพระศาสนาต้องการสร้างถาวรวัตถุให้เป็นประโยชน์แก่สาธุชน จนตลอดมาถึงทุกวันนี้ก็ย่อมได้รับอานิสงส์ตามความปรารถนาของท่าน

32 อานิสงส์ถวายผ้าปูโรงอุโบสถ

.....ดังได้ยินมาว่าในสมัยหนึ่งพระบรมศาสดาของเราได้เสด็จประทับอยู่ ณ เชตวันมหาวิหารในกรุงสาวัตถีในกาลครั้งนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศล ได้เสวยราชสมบัติในเมืองสาวัตถีในวันหนึ่ง

พระเจ้าปเสนทิโกศลได้นำเครื่องสักการบูชา มีประทีปดอกไม้คันธธของหอมพร้อมด้วยบริวารของพระองค์เข้าไปสู่เขตวันมหาวันมหาวิหาร บูชาซึ่งพระบรมศาสดาแล้วนั่งอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งครั้นแล้วจึงทูลถามพระศาสดาว่า บุคคลหญิงชายมีใจเลื่อมใสในศาสนามาสร้างผ้าปูลาดไว้ในโรงอุโบสถดังนี้ จะมีผลานิสงส์มากน้อยเท่าใดพระเจ้าข้า

สมเด็จพระบรมศาสดาก็ตรัสพระสัทธรรมเทศนาว่า นรชนหญิงชายทั้งหลายมีใจเลื่อมใสศรัทธาได้สร้างผ้าปูลาดโรงอุโบสถ ก็จักมีผลานิสงส์มากมายน่าจะยกกองเหลือที่จะคณนานับได้ในภพนี้และภพหน้า ผลที่ได้ในภพนี้ก็คือ จะมีผู้นับหน้าถือตาไปทางใดก็มีผู้อยากให้ร่วมกินร่วมนอนถึงแม้จะเข้าไปทางใดก็มีผู้อยากให้ร่วมกินร่วมนอนถึงแม้ว่าจะเข้าไปสู่สมาคมใด ๆ ก็ไม่สยบสยงของพองเกล้า การทำมาหากินก็สมความมุ่งมาตปรารถนาเมื่อสิ้นชีพแล้วก็จะได้อุบัติขึ้นในสุขคติโลกสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานสูงได้ ๑๒ โยชน์ แล้วไปด้วยแก้ว ๗ ประการ ดุรงเรื่องงดงามยิ่งกว่าปราสาทหลังอื่น ๆ มีนางฟ้าเทพอัปสรกัลยาแสนหนึ่งเป็นบริวาร เทวบุตรตนนั้นมีกำลังบริษัททั้งสี่ แวดล้อมเสพศุริยคนตรีอยู่ทุกเวลามิได้ขาด ฉะนั้นผลานิสงส์อันนี้ย่อมเป็นบันไดนำขึ้นสู่สวรรค์ นี่แหละมหาบพิตรราชสมภาร บุคคลผู้มีมืออันชุ่มไปด้วยการให้ทาน หมู่ทวยเทพทั้งหลายย่อมความยินดีสรรเสริญ รอคอยผู้ให้ทานนั้นอยู่เสมอเมื่อจบพระสัทธรรมเทศนาลง บริษัททั้งสี่มีพระเจ้าปเสนทิโกศลเป็นประธาน ก็มีความรื่นเริงยินดีในพระสัทธรรมเทศนาเป็นอย่างนัก เป็นผู้ตั้งอยู่ในกุศลสัมมาปฏิบัติเป็นจำนวนมาก ครั้นทำลายขันธลงก็ไปอุบัติเกิดในสัตตวรรตปราสาทเสวยสมบัติอันเป็นทิพย์ มีหมู่นางอัปสรสวรรค์แวดล้อมเป็นยศบริวาร

33 อานิสงส์อาการวัตตาสูต

.....ในสมัยหนึ่งสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประทับอยู่ ณ เขาคิชฌกูฏบรรพตคีรี ใกล้ราชธานีราชคฤห์มหานคร ในสมัยครั้งนั้นพระสารีบุตรพุทธสาวก เข้าไปสู่ที่เผ่าถวยอภิวาท โดยเคารพแล้วนั่งในที่ควรส่วนข้างหนึ่งเล็กแลดูสหัมมิกสัตว์ทั้งหลาย ก็เกิดปริวิตกในใจคิดถึงกาลต่อไปภายหน้าว่า “อิม โข สตุตา ฉินฺนมุลา อติตสิกฺขา” สัตว์ทั้งหลายเหล่านี้ที่หนาไปด้วยกิเลสมีวิชาหุ้มห่อไว้ มีสันดานอันรกชฎด้วยอกุศล คือ โลภะ โทสะ โมหะ ชื่อว่ากุศลมูลขาดแล้ว มีสิกขาอันละเอียดแล้ว เทียงที่จะไปสู่อบายทั้ง ๔ คือ นรก เปรตวิสัย อสุรกายและสัตว์ดิรัจฉาน เมื่อสัตว์หนาไปด้วยอกุศล จะนำตนให้ไปไหม้อยู่ในอบายภูมิตลอดกาลยี่ดยาวนาน ธรรมเครื่องกระทำให้เป็นพระพุทธเจ้า คือบารมี ๓๐ ทศ มีอยู่จะห้ามกันเสียได้ซึ่งจตุรบาบทุกข์ทั้งมวล และธรรมที่พระองค์ตรัสไว้ในพระสูตรพระวินัย พระปรมัตถ์ล้วนเป็นธรรมที่จะนำให้สัตว์พ้นจากสังสารทุกข์ทั้งนั้น เมื่อปริวิตกเช่นนี้เกิดมีแก่พระธรรมเสนาบดีพระสารีบุตรแล้ว ด้วยความเมตตากรุณาแก่ประชาชนทั้งหลายที่เกิดมาในสุดท้าย

ภายหลังจะได้ปฏิบัติเป็นเครื่องป้องกันในอบาย พระผู้เป็นเจ้าของจักรวาลอภิวาทพระบรมโลกนาถเจ้า แล้วทูลถามว่าข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ “เย เกจิ ทุปฺปญฺญา ปถกฺคฺลา” บุคคลทั้งหลายเหล่าใดเหล่าหนึ่ง มีปัญญายังหนาด้วยโมหะหาญจักพุทธภคณธรรม คือบารมีแห่งพระพุทธเจ้านั้นไม่เพราะเป็นคนอันธพาล กระทำซึ่งกรรมอันเป็นบาปทั้งปวงด้วยอำนาจระคะ โทสะ โมหะ เข้าครอบงำกระทำความผิดตั้งแต่เบาคือ ลหุกรรม จนกระทั่งกรรมหนักคือครุกรรม โดยไม่มีความระคายอาย เบื้องหน้าแต่แตกกายทำลายชั้นจักษุชีวิตอินทรีย์แล้วจะไปเกิดในอเวจีนิรยาบาย ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าข้าผู้ประเสริฐ ธรรมอันสุขุมคัมภีรภาพสามารถปราบปรามห้ามเสียดังสัตว์ทั้งหลาย มิให้ตกไปสู่ นรกใหญ่จะมีอยู่หรือพระพุทธเจ้าข้า

ในลำดับนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดงอาการวิตาสูต

กำหนดด้วยวรรค ๕ วรรค มีนวาทิกุลวรรค เป็นต้น จนถึงปารมีทัตตะวรรค เป็นคำรบ ๕ คาถาอาการวิตาสูตนี้ มีอานุภาพยิ่งกว่าสูตอื่น ๆ ในการที่ป้องกันภัยอันตรายแก่ผู้มาตามระลึกอยู่เนื่องนิตย์ บาปกรรมทั้งปวงจะไม่ได้ชงหยั่งลงสู่สันดานได้ด้วยอำนาจอาการวิตาสูตนี้ และบุคคลผู้ใดได้ฟังก็ดี ได้เขียนเองก็ดี หรือได้จ้างท่านผู้อื่นเขียนให้ก็ดี ได้ท่องจำไว้ก็ดี ได้กล่าวสอนผู้อื่นก็ดี ได้สักการบูชาเคารพนับถือก็ดี ได้สวดมนต์ภาวนาอยู่เนื่อง ๆ ก็ดี ก็จะได้พ้นจากภัย ๓๐ ประการคือภัยอันเกิดแต่ ฐุพิช สุนัขป่า สุนัขบ้าน โคนบ้าน และโคป่า กระบือบ้านและกระบือเถื่อน พืชพิษ หนุม เสือ สิงห์ และภัยอันเกิดแต่คชสารอัสดรพาชี จตุรงคชาติของพระราชา ผู้เป็นจอมของนรชน ภัยอันเกิดแต่น้ำและเพลิงเกิดแต่มนุษย์และอมุขย์ภูตผีปีศาจเกิดแต่อาชญาของแผ่นดินเกิดแต่ยักษ์กุมภกันท์ และคนธรรพ์อารักขเทวดา เกิดแต่มาร ๕ ประการที่ผลาญให้วิการต่าง ๆ เกิดแต่วิชาธรผู้ทรงคุณวิทยากรและภัยที่จะเกิดแต่เมฆรเวทราช ผู้เป็นใหญ่ในทิวโลกกรวมเป็นภัย ๓๐ ประการ อันตรธานพินาศไป ทั้งโรคภัยที่เสียดแทงอวัยวะใหญ่ ก็จะมีวินาศเสื่อมคลายหายไปด้วยอำนาจเคารพนับถือในพระอาการวิตาสูตนี้แล คุณรสารีบุตรบุคคลผู้นั้นเมื่อยังท่องเที่ยวอยู่ในสังสารวัฏฏ์ จะเป็นผู้มีปัญญาละเอียดสุขุม มีชนมายุยืนยงคงทนนาน จนเท่าถึงอายุไขเป็นกำหนดจึงตายจะตายด้วยอุบัติเหตุวันอันตราย นั้นหามิได้ ครั้นเมื่อสิ้นชีพแล้วจะได้ไปอุบัติขึ้นบนสวรรค์ร่างกายก็จะมีวิวรรณอันผ่องใจจุกทองคำธรรมชาติ จักษุประสาทก็จะรุ่งเรืองงามมองดูได้ไกลมิได้วิปริต จะได้เป็นพระอินทร์ ๓๖ กัลป์เป็นประมาณ จะได้สมบัติพระยาจักรพรรดิราชาธิราช ๑๖ กัลป์ คับครั้งไปด้วยรัตนะ ๗ ประการก็ด้วยอานิสงส์ที่ได้สวดสาธยายอยู่เนื่องนิตย์ “ทุกคฺติ โส น กฺจฺจติ” แม้แต่สดับฟังท่านอื่นเทศนา ด้วยจิตประสันนาการเลื่อมใสก็ไม่ไปสู่ทุกคติตลอดยี่ชยาวนานถึง ๕๐ แสนกัลป์

[คาถาอาการวิตาสูต](#)

34 อานิสงส์เผาศพ

.....คุณภิกษุทั้งหลายบุคคลผู้ใดมีจิตเมตตาสงเคราะห์เผาสิริร่างกายของคนอนาถาที่มีแต่ร่างกระดูก
ผู้นั้นจะบริบูรณ์ไปด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ ศฤงคาร บริวารมากถึง ๘ พัน

ถ้าซากศพนั้นยังมีเลือดเนื้ออยู่จะอำนวยผลให้เป็นผู้ มียศศักดิ์บริวารหนึ่งหมื่น

ถ้าเผาสิริร่างกายของคนแก่เฒ่าชรา จะนำมาซึ่งชนสหายยศศักดิ์บริวารแวดล้อม ถึง ๔ หมื่น

ถ้าเผาซากศพญาติมิตรสหายบุตรและทารก จะอำนวยผลให้ผู้นั้นสมบูรณ์ หมั่นก็แลถ้า

บุคคลผู้ใดมีใจศรัทธาทำฌาปนกิจเผาศพบิดามารดา จะได้เสวยผลานิสงส์อันเป็นทิพย์ ยศศักดิ์สมบัติ
บริวารประมาณแสนหนึ่งผู้ใดได้เผาสิริร่างกายของภิกษุสงฆ์ จะได้รับผลานิสงส์ยศศักดิ์สมบัติ บริวาร
ประมาณสองแสนมาตรแม้นแต่เผาซากศพนกที่ตกอยู่บนปฐพี ด้วยใจยินดีเลื่อมใสในศรัทธา ครั้นมา
ทำลายเบญจขันธ์ลงก็จะตรงไปเกิดบนสวรรค์มีวิมานเป็นที่อยู่ การทำฌาปนกิจในสิริสัตว์เดียรัจฉาน
ยังได้เสวยทิพย์สมบัติวิมานถึงเพียงนี้ ก็ทำนทั้งหลายได้กระทำการจุดเผาสิริร่างกายของมนุษย์ ยิ่งจะมี
ผลานิสงส์อัน โอฬารกว่านี้ร้อยเท่าทวีคูณ จะเป็นบุญนิชুমทรัพย์นำให้อุบัติในสุคติโลกสวรรค์ อย่าง
ไม่มีความสงสัย เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้ ฯ

(อธิบายโดย webmaster : การเห็นความจริงของสังขาร มรณสติ อนิจจัง เป็ปตัวบุญของอานิสงส์นี้
ถ้าข้าพเจ้าเข้าใจผิดพลาดจากความเห็นผิดสิ่งใดโปรดควเว้นโทษด้วยเทอญ)

35 อานิสงส์สร้างศาลา

.....นันทิยะได้ถวายศาลาแก่พระบรมศาสดา ความว่านันทิยะเป็นมหาทานบดี

สร้างวิหารที่ป่าอิสิปตนะพร้อมด้วยเครื่องเสนาสนะ แล้วทำมหรกรรมการฉลองอย่างมโหฬาร ถวายแก่
พระภิกษุสงฆ์ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน ได้หลังน้ำทักษิโณทก ตกลงเหนือฝ่าพระ
หัตถ์พระบรมศาสดาในขณะนั้น ปราสาทอันเป็นทิพย์สำเร็จแล้วด้วยแก้ว ๗ ประการ ใหญ่ ๑๒ โยชน์
สูง ๑๗ โยชน์ เปรียบพร้อมไปด้วยนางเทพธิดา ก็อุบัติขึ้นในเทวโลกอรอคอยนันทิยะอยู่ “กาลิ กตุวา”
ครั้นนันทิยะสิ้นชีพทำลายขันธ์แล้ว ก็ไปเสวยสมบัติในเทวโลกอันรอคอยอยู่นั้น มีนามปรากฏว่า
นันทิยะเทพบุตรบริโภคทิพย์สมบัติ อันมีนางฟ้าเป็นบาทบริจาริกา แวดล้อมบำเรออยู่ทุกทิพรাত্রีกาล
สุขเกษมสำราญอยู่ในทิพย์วิมานนั้น อย่างไม่มีเวลาสร้างชา

36 อานิสงส์สร้างสะพาน

.....วันหนึ่งพระกปิลาตเถระ อริยฐานให้นำน้ำในมหาสมุทรแข็งกระด้างเดินไปมาได้สะดวกพระภิกษุสงฆ์เห็นฤทธาานุภาพของท่าน เลื่อมใสในธรรมคำสอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งนัก เพราะสามารถบันดาลให้ผู้ประพฤติปฏิบัติให้บรรลुकฤษณากินิหารต่าง ๆ กำลังปรารภเรื่องพระกปิลาตเถระอยู่ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จมาประทับเหนืออาสนะ ทรงดำรัสถามทราบเรื่องแล้ว

ครั้นพระธรรมเทศนาว่า “ “อดีต กาล” ในอดีตกาลครั้งศาสนา พระกุกกุสัน โธสัมมาสัมพุทธเจ้า พระกปิลาตเถระ เกิดในตระกูลคนเข็ญใจ มีอาชีพในทางรับจ้างพอเลี้ยงอัตภาพให้เป็นอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ ได้เห็นทางโคจนบิณฑบาตของภิกษุสงฆ์ มีเปียกความชื้นและจึงนำทรัพย์ที่ตนรวบรวมไว้เพียงเล็กน้อยมาสร้างทางถวายให้เป็นทานแก่พระผู้เป็นเจ้า “กลั กตวา” ครั้นบรูษเข็ญใจนั้นใกล้จะถึงแก่ความตาย ก็เกิดอัศจรรย์นิมิตเป็นมหามงคล คือเห็นสะพานเงินสะพานทองทอดลงมาแต่เทวโลก จะรับบรูษเข็ญใจนั้นให้ขึ้นไปสู่สวรรค์บรูษเข็ญใจจึงพูดว่าประเดี๋ยวจะขึ้นไป คำที่กล่าวนั้นก็ปรากฏแก่คนทั้งหลาย อยู่มาประมาณครู่หนึ่งก็ถึงอนิจกรรมทำลายขันธ ขณะนั้นเสียงดุริยางค์ดนตรีก็ดังสนั่นหวั่นไหว ก้องเวหา ประชาชนต่างก็ได้อินเสียงทิพย์ดนตรี อันเทพนิมิตให้เกิดมีทุกถ้วนหน้าส่วนบรูษเข็ญใจนั้น ครั้นทำลายขันธแล้วก็ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เสวยทิพย์สมบัติอันมโหฬารประกอบไปด้วยแก้ว ๗ ประการ ตลอดมาจนถึงศาสนาพระตถาคตนี้ เทพบุตรองค์นั้นจึงจุติจากวิมานลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ออกมาบวชในพุทธศาสนาบำเพ็ญเพียรได้สำเร็จพระอรหัตผล ประกอบไปด้วยวิชาและอภิญญา จึงบันดาลน้ำในมหาสมุทรแข็งกระด้างราวกับว่าพื้นปฐมพิ ด้วยอานิสงส์ที่ได้สร้างสะพาน แต่ครั้งศาสนาแห่งพระกุกกุสัน โธสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น มาแสดงวิบากผลให้ปรากฏแก่ท่าน พระมหากปิลาตเถระ

37 อานิสงส์ในการสร้างธง

..... สมัยหนึ่งพระศาสดาสมณ โคดม บรมครูเสด็จประทับอยู่ในบุพพารามวิหาร สมเด็จพระเจ้าปีสเสนทิโกศลราช กราบทูลถามถึงผลานิสงส์สร้างธงชัยบูชาพระรัตนตรัย

พระบรมจอมไตรจึงตรัสพระสัทธรรมเทศนาว่า ดูกรบริพัตรพระราชสมภารการสร้างธงชัยบูชาพระรัตนตรัยนี้ มีผลานิสงส์อันอุดมยิ่งนัก ครั้งศาสนาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่าปีสสิ ยังมีบรูษเข็ญใจกับภริยา มีจิตศรัทธาเลื่อมใสปรารถนาจะสร้างธงบูชาแก่พระรัตนตรัย จึงไปตัดไม้ในป่าเลือกหาต้นบริสุทธีดี ครั้นตัดแล้วนำมาไว้ในอารามพยายามตากให้เกลี้ยงกลาจะทำให้เป็นเสาธง แต่ยังมีทันทจะสำเร็จเลยเกิดโรคาพาธ กระทำกาลกิริยาตายไปด้วยจิตเลื่อมใสในเสาธงที่กระทำอยู่นั้นเป็นมูลเหตุ นำบรูษนั้นไปเปิดเป็นเทพบุตรในดาวดึงส์เสวยสมบัติทิพย์เนื่องแน่นไปด้วยเทพอัปสรกัญญาต่อแต่กาลนั้นมา มีบรูษผู้หนึ่งได้ทำเสาธงนั้นมิทันแล้วจึงมาจักแจงตากกลาเสาธงนั้นเกลี้ยงงามดีแล้ว ยกเสาธงนั้นขึ้น ยังมีทันทหาธงและทองมาประดับ ก็เกิดพยาธินำภายในกายถึงความตายในปัจจุบันนั้น นำตนไปเกิดในชั้นดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองสูง ๑๒ โยชน์ เป็นที่อยู่ ครั้นต่อมาอีกมีบรูษผู้หนึ่งได้นำทอง

มาปิดเสาชางจนสำเร็จดูราวจะเสาชางนั้นเป็นแห่งทองธรรมชาติ ในกาลนั้นมีพ่อค้าห้าคนเดินทางมาพบ
เข้ามิจิตเลื่อมใสสละผ้าออกมากกระทำเป็นธงผูกไว้บนเสา “กาลั กตวา” ครั้นชนเหล่านั้นทำกาลกิริยา
แล้วก็ได้ไปเสวยทิพย์มีนางฟ้าแวดล้อมเป็นยศบริวารในเทวโลกสิ้นด้วยกันทั้งนั้น

38 อานิสงส์ถวายสัตพทาน

..... ดูกรภิกษุทั้งหลาย ทานของสัปบุรุษเหล่านี้ ๘ อย่าง คือ ๑. ให้ของที่สะอาด
๒. ให้ของประณีต ๓. ให้ถูกกาล ๔. ให้ของที่สมควร ๕. เลือกให้ ๖. ให้เสมอ ๆ
๗. กำลังให้ยังจิตให้เลื่อมใส ๘. ครั้นให้แล้วปลื้มใจ สัปบุรุษทาน ๘ อย่างนี้ประเสริฐยิ่งนักหนา
ในกาลครั้งนั้น องค์สมเด็จพระพุทธเจ้าก็สถิตสำราญอยู่ในป่าเขตวันอันเป็นอารามของนาย
อนาถปิณฑิกมหาเศรษฐีอยู่ในที่ใกล้ ๆ นครสาวัตถี

ในกาลครั้งนั้นมีพระยาคชหนึ่ง ชื่อ มหานามะ ก็เอา ทรัพย์ประทีปคันธรสของหอม
แล้วพาหมู่บริวารทั้งหลายเข้าไปสู่ที่เฝ้าพระสัพพัญญูเจ้า แล้วก็นั่งในที่
ควรแห่งหนึ่ง จึงทูลถามพระสัพพัญญูเจ้าว่า “ภนฺเต ภควา” ข้าแต่องค์สมเด็จพระพุทธเจ้าบุคคลผู้ใด
เลื่อมใสศรัทธา มาก่อสร้างสัตพทานหลาย ๆ ชนิด ก็จักมีอานิสงส์ดังหรือพระเจ้าข้า “ภควา” อันว่าองค์

... สมเด็จพระศาสดาจารย์เจ้าจึงเทศนาว่า ดูกรมหาบพิตร นรชนหญิงชายทั้งหลายมีใจเลื่อมใสศรัทธา
มาก่อสร้างสัตพทานหลาย ๆ ชนิดเป็นต้นว่า

สร้างพระพุทธรูปก็จักได้อานิสงส์ ๕ กัลป

สร้างพระไตรปิฎกธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ก็ได้อานิสงส์ ๑๐ กัลป

ผู้ใดได้บวชตนเป็นสามเณร ก็จักได้อานิสงส์ ๑๒ กัลป

ผู้ใดได้บวชตนเป็นพระภิกษุ ก็จักได้ อานิสงส์ ๒๔ กัลป

ผู้ใดได้สร้างพระธาตุเจดีย์ก็จักได้อานิสงส์ ๘๐ กัลป

ผู้ใดได้ปลูกไม้ศรีมหาโพธิ์ ก็จักได้อานิสงส์ ๕ กัลป

ผู้ใดให้โภชนะนึ่งยัดข้าวน้ำ โภชนะอาหารให้เป็นทานแก่ภิกษุสามเณร ก็จักได้บริวารแสนหนึ่ง

ผู้ใดได้สร้างเจดีย์ทรายก็จักได้อานิสงส์ ๖๐ กัลป

ผู้ใดสร้างกุฎีให้เป็นทานก็จักได้อานิสงส์ ๔๐ กัลป

ผู้ใดสร้างอุโบสถให้เป็น ทานก็จักได้อานิสงส์ ๔๐ กัลป

ผู้ใดสร้างกลิ่นให้เป็นทานก็จักได้อานิสงส์ ๘๐ กัลป

ผู้ใดสร้างอารามให้เป็นทานก็จักได้อานิสงส์ ๔๐ กัลป์

ผู้ใดสร้างพัทธสีมาให้เป็นทานก็จักได้อานิสงส์ ๑๐๐ กัลป์

ผู้ใดได้บวชบวชผู้อื่นให้เป็นพระภิกษุก็จักได้อานิสงส์ ๘ กัลป์

บวชบุตรตนเองให้เป็นภิกษุ ก็จะได้านิสงส์ ๑๖ กัลป์

ภรรยาบวชสามีของตนให้เป็นสามเณร ก็จักได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ภรรยาบวชสามีของตนให้เป็นพระภิกษุ ก็จักได้อานิสงส์ ๓๒ กัลป์

สามีบวชภรรยาให้เป็นภิกษุณี ก็จักได้อานิสงส์ ๖๔ กัลป์

ผู้ใดได้สร้างพระเจดีย์ธาตุข้าวเปลือกให้เป็นทาน ก็จักได้อานิสงส์ ๓๑ กัลป์

ผู้ใดสร้างพระเจดีย์ธาตุข้าวสารให้เป็นทาน ได้อานิสงส์ ๔๒ กัลป์

ผู้ใดได้สร้างพระเจดีย์ธาตุเกลือให้เป็นทาน ก็จักได้อานิสงส์ ๖๔ กัลป์

ผู้ใดสร้างรั้วล้อมอาราม ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดปิดกวางดขยะมูลฝอยถอนเสียดจากเขตอารามได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดสร้างศาลาสะพานบ่อน้ำให้เป็นทาน ได้อานิสงส์ ๓๐ กัลป์

ผู้ใดได้ถวายดอกไม้ธูปเทียนได้อานิสงส์ ๘ กัลป์

ผู้ใดได้สร้างอัฐฐาให้เป็นทาน ได้อานิสงส์ ๓๖ กัลป์

ผู้ใดได้ถวายจิวรเถราภิเษก ได้อานิสงส์ ๓๒ กัลป์

ผู้ใดถวายผ้าป่าได้อานิสงส์ ๔๐ กัลป์

ผู้ใดให้ฝาผนังและเพดานเป็นทาน ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดสร้างธงฝ้าย ธงผึ้ง ธงชัย ธงชาย ธงเหล็ก บูชาพระรัตนตรัย ได้อานิสงส์ ๖๔ กัลป์

ผู้ใดสร้างขันหมากเบ็งบูชาพระรัตนตรัย ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดถวายซึ่งข้าวพันก้อนบูชาพระรัตนตรัย ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดถวายผ้าอาบน้ำฝน และผ้าจันทาพรรษา ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดสร้างปราสาทดอกผึ้งให้เป็นทาน ได้อานิสงส์ ๓ กัลป์

ผู้ใดสร้างต้นกัลปพฤกษ์ให้เป็นทาน ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดสร้าง หม้อ กลอง แคน ซอ หอยสังข์ ปี แตร แตรวง คนตรีให้เป็นทาน ได้อานิสงส์ ๖๐ กัลป์

ผู้ใดได้ถวายเสื่อสาธิตอาสนะ ได้อานิสงส์ ๔ กัลป์

ผู้ใดถวายเตียงเก้าอี้ฟูกเบาะให้เป็นทาน ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดได้ปลุกกุฎิกรรมให้พระภิกษุเข้าปริวาสกรรม และมานัตกรรม ได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์

ผู้ใดได้สร้างบั้งไฟจุดบูชาพระรัตนตรัย ได้อานิสงส์ ๔ กัลป์ ผู้ใดสร้างพัทธสีมา ได้อานิสงส์ ๖๗ กัลป์

ผู้ใดได้สร้างธรรมาสน์ ได้อานิสงส์ ๓๒ กัลป์ ผู้ใดได้สร้างเวจกุฎิ ได้อานิสงส์ ๔๐ กัลป์

ผู้ใดได้เผาซากศพที่ตกเรือรูดอยู่ตามป่าตามดง ได้บริวารหมื่นหนึ่ง

ผู้ใดได้เผาศพญาติมิตรสหาย ได้บริวาร ๓ หมื่น

ผู้ใดได้เผาศพบิดามารดาได้บริวารหนึ่งแสน

ผู้ใดได้เผาศพอุปัชฌาย์อาจารย์ ได้บริวาร โทกฏีหนึ่ง

ผู้ใดได้ถวายโองน้ำ และส้วมอาบน้ำ และครุต์กน้ำก็ได้านิสงส์ ๑๖ กัลป

สัมพทานทั้งหลายชนิดเหล่านี้บุคคลผู้ใดมีศรัทธากล้าหาญอาจสละสมบัติออกสร้างวัตถุประสงค์
ดังแสดงมานี้ ก็มีานิสงส์ผลบุญพูนสุขในชาตินี้และชั่วหน้า

อานิสงส์ที่ได้ปัจจุบันนี้คือ จะไปมาทางใดก็มีคนนับหน้า

ถือตาไม่ได้เป็นที่รังเกียจของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีแต่ผู้อยากให้ร่วมกินร่วมอยู่ทั้งนั้น เราจะเข้าไปสู่

สมาคมใด ๆ ก็ไม่ครั้นคร้ามสยดสยองเกรงกลัวต่ออำนาจผู้ใด การทำมาหากินก็สมความมุ่งมาตร

ปรารถนาสมประสงค์ ครั้นสิ้นบุญพวงกรรมมนุษย์ในโลกนี้แล้ว ก็จะถือเอาตนเมื่ออุบัติขึ้นบนสวรรค์ชั้น

ดาวดึงส์ยามาตุสิตาโดยลำดับ จนถึงพรหมโลก ครั้นจุติจากพรหมโลกลงมาเกิดในมนุษย์โลก ก็ไม่ได้

ไปเกิดในหีนกุลชั่วร้าย และจักได้ไปเกิดในตระกูลท้าวพระยามหากษัตริย์ หรือตระกูลพราหมณ์ผู้มั่ง

คั่งมั่งมีเศรษฐีภุมพินแล้วก็จักได้ท้าวระมัด ไปมาบารมีแก่กล้า ก็จะได้บ่ายหน้าเข้าสู่เมืองแก้วนิรพาน พอ

จบกรรมเทศนาแห่งองค์สมเด็จพระพุทธเจ้าลง สมเด็จพระเจ้ามหานามะ ก็ได้ตั้งอยู่ในไตรสรณคมณ์

ตามส่วนบริษัททั้งหลาย ก็ได้ถึงโศคาสกิทากา อนาคา อรหันต์

39 อานิสงส์ปิดทองพระพุทธรูป

..... นัยว่าพระเจ้ามหาราช เสวยสมบัติ ในสักกราชาวคินคร ท้าวท่านเป็นสัมมาทิฏฐิบุคคล

คือมีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ตรงกันข้ามกับ พระเจ้าปัญจาลราช กษัตริย์กรุงปัญจาลราชนคร

เป็นมิถิชาติทิฏฐิบุคคล คือไม่นับถือพระพุทธศาสนา กษัตริย์ทั้งสองเป็นสหายที่ไม่เคยเห็นหน้ากันเลย

ครั้งหนึ่ง พระเจ้าปัญจาลราชได้ส่งฝัารัตนกัมพลผืนหนึ่งไปถวายพระเจ้ามหาราช

พระเจ้ามหาราช ทอดพระเนตรเห็นฝัารัตนกัมพล แล้วจึงตรัสว่าสหายเราส่งฝัาอันมีค่ามากมาให้เรา

เราก็ควรจัดส่งแก้วอันประเสริฐไปให้ตอบแทนพระสหาย ดังนี้ พระเจ้ามหาราชจึงคิดว่า เราจะส่งแก้วสิ่ง

ใดหนอซึ่งมีค่ามากเหนือสิ่งอื่นใด พิจารณาแล้วเห็นว่า แก้วใดๆจะประเสริฐกว่าพุทธรัตนะย่อมไม่มี

จึงตกลงใจจะส่งพุทธรัตนะไปถวาย จึงสั่งให้ช่างนำแผ่นทองคำตีเป็นแผ่นบางแล้วให้เขียนรูป

พระพุทธรเจ้า

ลงไปแผ่นทองคำด้วยชาตหรรณมีขนาดองค์ประมาณ 1 ศอก

แล้วสั่งให้อำมาตย์เชิญพระพุทธรูปทองนั้นลงสู่สำเภาเพื่อนำไปถวายพระเจ้าปัญจาลราช ก่อนที่จะส่ง
ราชทูตไป

พระองค์ยกมือขึ้นประณมถวายนมัสการ โดยทรงระลึกถึงองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย พระองค์มีความประสงค์จะสั่งสอนเวไนยสัตว์ในประเทศ
ใดๆ

ขอพระองค์ทรงเสด็จไปยังประเทศนั้นๆ แล้วยังประโยชน์ให้เกิด แก่สัตว์จำพวกนั้นเกิด

พระเจ้าปัญจาลราชหายของหม่อมฉันเป็นมิจนาคิฏฐิ มีความเห็นผิดจากทำนองครองธรรม

มิได้มีความเชื่อความเลื่อมใสในพระองค์ ถ้าพระองค์เสด็จไปยังพระนครนั้นแล้ว

ขอพระองค์ได้โปรดแสดงปาฏิหาริย์ทรมานพระเจ้าปัญจาลราชให้ละซึ่งมิจนาคิฏฐิด้วยเถิด"

อธิษฐานเสร็จแล้วเสด็จลงน้ำประมาณพระศอ(พระพุทธเจ้าอยู่บนเรือ

ท่านจึงลงไปใต้น้ำซึ่งต่ำกว่า) เพื่อส่งรูปพระพุทธเจ้านั้น ไปยังเมืองปัญจาลนคร

ในขณะนั้น บรรดาแก้วอันเกิดในมหาสมุทรมีสีต่างๆก็ผุดขึ้นจากท้องมหาสมุทรลอยอยู่เหนือน้ำเพื่อบูชา
พระพุทธรูปนั้น พื้นน้ำงามวิจิตรด้วยแก้ว 7 ประการประหนึ่งพื้นแห่งภษณะทอง ดอกปทุมทั้งหลายก็ผุด
ขึ้น

เหนือพื้นน้ำพญานาคทั้งหลายก็ได้พานาคบริษัทยอกจากนาคพิภพขึ้นมาสักการบูชาด้วยสุคันธมาลา

เทวดาทั้งหลายก็เรียราย ดอกไม้ทิพย์ลงมาจากอากาศ

เมื่อราชทูตไปถึงกรุงปัญจาลนครแล้ว จึงเข้าไปถวายบังคมพระเจ้าปัญจาล แล้วกราบทูลเหตุอัศจรรย์ ให้
ทราบโดยตลอด ท้าวเธอทรงโสมนัสปรีดาในเครื่องบรรณาการเป็นยิ่งนัก ได้เสด็จออกพร้อมจตุรงคเสนา
รับสั่ง

ให้ชาวเมืองประ โคมแตรสังข์ กังสดาล เสด็จไปยังทำน้ำ ถวายนมัสการสักการบูชา แล้วเสด็จลงไปใต้น้ำ
ประมาณพระศอ

ทอดพระเนตรเห็นพระพุทธรูปแล้วทรงยินดีทรงแสดงตนเป็นพุทธมามกะ

แล้วด้วยอำนาจความศัทธาของพระเจ้าปัญจาลราช และด้วยอำนาจอธิษฐานของพระเจ้ามหาราช

พระพุทธรูปนั้นก็ลอยขึ้นไปบนอากาศเปล่งรัศมี 6 ประการ

จับพื้นปฐพีตลอดจนถึงพรหมโลก กลบแสงแห่งอาทิตย์ กลบแสงรัศมีเทวดาในหมื่นโลกธาตุ ณ กาลนั้น

ในคราวนั้นพระอินทร์ ได้เสด็จลงมาถวายนมัสการพร้อมด้วยเทพบริษัท มนุษย์ก็เห็นเทวดา เทวดาก็เห็น

หมู่มนุษย์

พระเจ้าปัญญาจลราชเห็นปาฏิหาริย์เช่นนั้น ทรงโสมนัสยินดียิ่งนักได้นำพระพุทธรูปไปประดิษฐานในพระ
มณฑิย

แล้วบูชาด้วยประทีปรูปเทียนชวลา ทรงแสดงองค์เป็นอุบาสก

ในเวลาต่อมาพระองค์ได้ให้ช่างแกะรูปพระพุทธรูปเจ้าด้วยแก่นจันทร์แล้วประดิษฐานไว้ในศาลาไม้บุณนาค
แล้วรับสั่งให้ชาวเมืองพากันมาปิดทองพระพุทธรูป ในครั้งนั้นพระโพธิสัตว์เป็นคนเจ้าใจในเมืองนั้น
เมื่อได้ยินเสียงโหมฆาดังกล่าวแล้วตัดสินใจ อ้ำลาลูกอ้าลาเมียเพื่อไปขายตัวให้เป็นทาส

แล้วจะได้เงินมาซื้อทองปิดพระพุทธรูป แต่ด้วยความเห็นใจของภรรยา ภรรยาจึงยอมขายตนและลูกเป็น
ค่าทอง

พระโพธิสัตว์นำลูกเมียไปขายในตระกูลที่มั่งคั่งแล้วนำไปซื้อทอง

ปิดพระพุทธรูป

เมื่อทองไม่พอจึงรำพึง "ใครหนอจักทำเนื่อมนุษย์ ให้เป็นทองได้ เราจักบริจาคน "

ในครั้งนั้นท้าวสักกเทวราชได้เสด็จลงมาเฝ้าอยู่ตรงหน้าแสดงตนเป็นช่างทอง ต่อพระโพธิสัตว์

เมื่อทราบช่างทองนั้นสามารถทำเนื่อให้เป็นทองได้จึงประกาศแก่เทพเทวดาขออาวุธเข็ชดเล็ดเนื่อตก
ลงมา

เมื่อได้ ศัสตราวุธแล้วพระโพธิสัตว์ก็เข็ชดเนื่อของตนจนทราบเท่าปิดทองสำเร็จ

เกิดความยินดีโสมนัส สลบลงแทบเท้าพระพุทธรูป

พระอินทร์ได้เสียวายให้หายเป็นปรกติ แล้วเป็นผู้มีกายดุสิตทอง พระอินทร์ตรัสพยากรณ์ "

ท่านจักได้เป็นพระศรีสรรเพชญ์

ในอนาคต " แล้วพระอินทร์ก็กลับสู่วิมาน

พระเจ้าปัญญาจลราชพร้อมชาวเมือง ได้ทำการสักการบูชาแก่พระโพธิสัตว์ และแบ่งสมบัติให้พระโพธิสัตว์
เป็นอันมาก ครั้นดับขันธแล้วพระโพธิสัตว์ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิตเสวยสมบัติอันมโหฬาร

40 อานิสงส์ การเจริญเมตตา

เอวม เม สุตัง, ข้าพเจ้า (คือพระอานนท์) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้, เอกัง สะมะยัง ณะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระ
ติ เขตตะวะเน อะนาถะปิณฑิกัสสะ อาราม, สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, เสด็จประทับอยู่ที่เขตวันมหา
วิหาร, ซึ่งเป็นอารามของอนาถปิณฑิกฤหัสบดี ใกล้เมืองสาวัตถิ ตัตตะระ โข ณะคะวา ภิกขุ อามันเตสิ
ภิกขะโวติ, ณ ที่นั่นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกพระภิกษุทั้งหลายว่า, คุณก่อนภิกษุทั้งหลาย, ณะพันเตติ
ภิกขุ ณะคะวะโต ปัจจัสโสสุง, ภิกษุเหล่านั้นทูลรับพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว, ณะคะวา เอตะทะโวจะ,

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระดำรัสที่ว่า, เมตตายะ ภิกขเว เจโตวิมุตติยา, คู่ก่อนภิกษุทั้งหลาย, เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้, อาเสวิตายะ, อันบุคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว, พะหุลีกาตายะ ยานิกะตายะ, ทำให้มากคือ, ชำนาญให้เป็นยวดยานของใจ, วัตถุกะตายะ อะนุกูลิตายะ, ให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิตย, ประจิตายะ, อันบุคลส่งเสริมอบรมแล้ว บำเพ็ญดีแล้ว, เอกาทะสานิสังสา ปาฎิกังขา, ย่อมมีอานิสงส์ สิบเอ็ดประการ, กะตะเม เอกาทะสะ,

อานิสงส์สิบเอ็ดประการ อะไรบ้าง,

(๑) สุขังสุปะติ, คือ (ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น) หลับอยู่ก็เป็นสุขสบาย

(๒) สุขัง พุชณะติ, ตื่นขึ้นก็เป็นสุขสบาย,

(๓) นะปาปะกัง สุปิณัง ปัสสะติ, ไม่ฝันร้าย

(๔) มะนุสสานัง ปิโยโหติ, เป็นที่รักของเหล่ามนุษย์ทั้งหลาย,

(๕) อะมะนุสสานัง ปิโยโหติ, เป็นที่รักของเหล่าอมนุษย์ทั่วไป,

(๖) เทวะตารักขันติ, เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา

(๗) นาสสะอัคคิ วา วิสัง วา สัตถัง วา กะมะติ, ไฟก็ดี ยาพิษก็ดี ศัตรูก็ดี ย่อมทำอันตรายไม่ได้,

(๘) ตูวะภูงัง จิตตังสะมาธิยะติ, จิตย่อมเป็นสมาธิได้โดยเร็ว,

(๙) มุขะวันโณ วิปปะสีทะติ, ผิวหน้าย่อมผ่องใส,

(๑๐) อะสัมมุพโห กาลัง กะโรติ, เป็นผู้ไม่ลุ่มหลง ทำกาลกิริยาตาย,

(๑๑) อุตตะรัง อัปปะฏิวาชณันโต, พรหมะโลกุปะโค โหติ, เมื่อยังไม่บรรลुकุณพิเศษอันยิ่งๆขึ้นไป, ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลกแล,

เมตตายะ ภิกขเว เจโตวิมุตติยา, คู่ก่อนภิกษุทั้งหลาย, เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้, อาเสวิตายะ, อันบุคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว, พะหุลีกาตายะ ยานิกะตายะ, ทำให้มากคือ, ชำนาญให้เป็นยวดยานของใจ, วัตถุกะตายะ อะนุกูลิตายะ, ให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิตย, ประจิตายะ, อันบุคลส่งเสริมอบรมแล้ว บำเพ็ญดีแล้ว, เอกาทะสานิสังสา ปาฎิกังขา, ย่อมมีอานิสงส์ สิบเอ็ดประการ, อิทะมะโว จะ กะคะวา, พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสธรรมปริยายอันนี้แล้ว, อัตตะมะนา เต ภิกขุ กะคะวะโต, ภิกษุทั้งหลายเหล่านี้ ก็มีใจยินดี, ภาสิตัง อะภินันทุนติ, พอใจในภาษิตของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, อิติ, ด้วยประการฉะนี้แล